

CURIERUL ADVENTIST

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS SEPTEMBRIE 2025

CUPRINS 2025

SEPTEMBRIE

1 EDITORIAL

Florin Matei

Tehnologiile noului mileniu

5 SPIRITUAL

George Uba

La pescuit de... pescari

9 TEOLOGIE

Albert-Beniamin Cucu

Chemarea divină și răspunsul nostru:

Pilda scuzelor și a nunții fiului de împărat (2)

15 MISIUNE

Thorsen Haugen

Rodul nevăzut al muncii noastre. Plantând semințe și aducând rod pentru Împărăția Sa

19 SPIRITUAL

Ion Bucusman

Urgențe în Așteptare: 2. Cel ce va birui

22 SOCIAL

Ciprian Șandru

Unde este fratele tău?

Administrarea creștină a vieții:

Când binele altora devine binele tău

26 INSTITUȚII

Festivitatea de absolvire la Universitatea

Adventus – promoția 2025

30 SĂNĂTATE

Dr. Ana-Maria Zanfir

Mai tare decât un viteaz: omul care se stăpânește (3)

„Pofta, chimia creierului și adevărata libertate”

33 SOCIAL

ADRA România inaugurează a 397-a casă socială construită pentru familia Rusu prin proiectul

„În sfârșit, acasă!”

37 TINERET

Benjamin Stan

Cuvântul care formează generații –

„Bible Experience pentru Exploratori”

41 PAGINA COPIILOR

Isabella Țăranu

O lecție dintr-o oglindă

TEHNOLOGIILE

noului mileniu¹

Conceptul de identitate umană se află în centrul dezbaterilor actuale care au făcut din această temă un subiect de reflecție ce are implicații profunde. Viețile noastre cotidiene devin sufocate de prezența tehnologiilor emergente – de la inteligența artificială la modificările genetice, ele devenind nelipsite din viața noastră. În tot acest timp, deși vorbim despre beneficii semnificative, utilizarea lor ridică întrebări fundamentale cu privire la cine suntem și care mai este rolul nostru în această lume.

De aceea, poate că trebuie să ne întrebăm: Care este scopul ultim al noilor tehnologii și cum vor ele să realizeze îndeplinirea acestui deziderat?

Omul nou nu este un subiect dezbătut doar în cadrul teologiei biblice implicit creștine, ci este și o preocupare a gândirii secular-umaniste. Vorbind despre cele două abordări, Nicu Gavriluță spune că țelul religiilor tradiționale a fost apariția *omului nou*, însă „proiectul marilor religii este parțial preluat de noile tehnologii înțelese ca religii seculare”².

Surprinzător sau nu, factorul cu care lucrează noile tehnologii este identitatea umană. Lumea virtuală și cea materială se intersectează creând o realitate în care individul își trăiește existența în două dimensiuni distincte. Vorbind despre această experiență, Alessandro Baricco spune că „personalitatea autentică a oamenilor devine rezultanta unor sume de prezențe din

lumea reală și din cea paralelă... și furnizează un fel de identitate ultimă, care este în mișcare și în continuă schimbare”³.

Pe lângă modul în care Barrico descrie identitatea omului în mediul virtual, ca fiind una precară, el continuă să spună despre personalitatea omului că este „un șantier mare, larg deschis. Termenul pe care l-am folosit pentru a exprima acest concept a fost umanitate augmentată”⁴. Barrico sugerează astfel că identitatea este într-un proces continuu de construcție și reconfigurare. Acest concept evidențiază fluiditatea și adaptabilitatea identității umane în fața schimbărilor și diversității vieții din mediul virtual. Pe lângă această disponibilitate umană la schimbarea identității, mai este și faptul că omul are parte în viața reală

de tulburări ale identității care îl fac vulnerabil în fața noilor tehnologii media. Sociologul David Le Breton evidențiază faptul că omul, când trăiește experiențele și angoasele luptelor identitare, caută modalități prin care să evadeze din sinele său.⁵

Se angajează să se ocupe de noile tehnologii, aceste probleme specifice personalității umane, și stabilește să le rezolve prin modalități specifice mediului online. Tot Alessandro Baricco ne spune cum se produce transformarea în identitatea umană la nivelul mediului online.

Făcând clic pe un hipertext după altul, oamenii care navigau pe internet au început să dezvolte o percepție despre ei înșiși ca fiind *hiperumani*. Nu aș vrea să interpretați acest lucru într-un mod care să amintească de naziști sau chiar de Marvel Comics. Nu este vorba că v-ați simțit ca și cum ați fi un zeu sau un supererou cu puteri extraordinare. Ci că v-ați simțit ca un hiperuman: adică o ființă umană care nu era obligată să fie liniară. Cineva care nu era obligat să se limiteze la un singur spațiu mental; care a refuzat să lase lumea

să le dicteze modul în care ar trebui să le fie structurate gândurile, sau modul în care ar trebui să se miște mintea lor; care nu trebuiau să folosească întotdeauna poarta principală.

Un nou om, ar fi cineva tentat să spună. Iată unde, exact în acest punct al discuției, revoluția digitală face aluzie la faptul că s-a născut din revoluția mentală. Este pentru prima dată când se avansează ipoteza că în spatele dezvoltării tehnologiei digitale s-ar afla o altă ființă umană și că, cel mai probabil, ar fi rezultat o altă ființă umană.

**Folosirea intensă
a rețelelor sociale online
reduce competența
socială; zonele cerebrale
responsabile pentru
aceasta se atrofiază.**

Vedem în felul acesta că *omul nou* este produsul revoluției digitale și al soluțiilor mediilor tehnologice.

Până unde poate merge construcția noii identități? Ne răspunde Brent Waters, care spune că identitatea postmodernă este cibernetică și construită narativ, adică fundamentată pe poveștile pe care ni le spunem nouă înșine. Iar mintea, care este sediul identității umane, creează amintiri interpretative. Rolul tehnologiilor de îmbunătățire a creierului și realitatea virtuală oferă instrumente puternice de construire a identității, permițând controlul asupra temelor narative. Aceste tehnologii pot trata și remedia diversele suferințe legate de amintirile traumatice pe care le avem. El argumentează că ar trebui să privilegiem experiențele virtuale în detrimentul celor reale, deoarece identitatea este fundamentată în minte, iar linia dintre aceste domenii este permeabilă și temporară, și că „*odată cu creșterea capacității tehnologice, pot și ar trebui să fie șterse și redesenat*”⁶.

Dacă am vorbit despre identitatea umană cu care lucrează tehnologiile, ce putem spune despre identitatea socială a acestui *om nou* creat de tehnologie?

Manfred Spitzer spune că: „Folosirea intensă a rețelelor sociale online reduce competența socială; zonele cerebrale responsabile pentru aceasta se atrofiază... Ia naștere o spirală socială descendentă care împiedică trăirea unei vieți sociale împlinite.”⁷

**Este nevoie de
o conturare sănătoasă
a identității umane,
în acord cu modul în care
Dumnezeu ne-a creat.**

Momeala că putem avea o viață socială împlinită în mediul online este atrăgătoare și nu surprindem riscul ruperii interioare de viața socială reală deoarece webul a deschis și porțile către mediul natural. El a creat o copie digitală a lumii. A fost ca și cum o altă lume s-ar fi născut din abilitățile fiecărui utilizator în parte. Chiar dacă părea puțin artificială, era mult mai ușor de accesat. Cerințele pentru a te conecta erau minime: aveai nevoie doar de un computer, și, în afara acestui aspect, nu existau bariere culturale sau economice. Puteai să te plimbi liber în această lume virtuală fără a întâmpina costuri semnificative. Aceasta era aproape inimaginabilă înainte.⁸ Putem spune că *omul nou* al tehnologiei și-a creat propria lume. A devenit un creator de lumi. Putem înțelege cel mai bine viitorul, așa cum este el proiectat, când luăm în calcul și viziunile postumaniste. Ele sunt, de fapt, mijlocul de deplasare a ideologiei noilor tehnologii. Iar din punct de vedere filozofic, viitorul este văzut ca fiind o modalitate în care trebuie să acceptăm alteritățile non-umane care ar trebui înțelese ca fiind parte a dimensiunii umane și ar trebui să fie considerate ca entități referențiale.⁹ Ceea ce înseamnă că ele vor avea o influență semnificativă asupra modului în care ne definim și ne percepem ca ființe umane. Perspectiva aceasta încurajează o relație mult mai strânsă între uman și tehnologie. Identitatea umană este prezentată într-un cadru mai amplu care nu implică doar aspectele strict umane, ci și modul în care omul interacționează cu lumea nonumană,

tehnologică. Prin urmare, identitatea umană ar putea fi caracterizată în viitor doar prin prisma relației cu tehnologiile. Marele obiectiv al noilor tehnologii este redefinirea substanțială a naturii umane și a condiției sale efemere.¹⁰ Odată realizat acest obiectiv, putem vorbi despre apogeul transformării identitare a naturii umane.

De aceea, este nevoie de o conturare sănătoasă a identității umane, în acord cu modul în care Dumnezeu ne-a creat. În tot acest proces, este esențial să ne raportăm la Dumnezeu ca la Cel care transformă natura umană în mod fundamental și care le oferă ființelor umane libertatea de acțiune. Această transformare nu degradează, nici nu înjosește natura umană, ci o înalță și o valorifică. 📌

Pastor FLORIN MATEI, director
de programe *Radio Vocea Speranței*

NOTE

¹ Text preluat și adaptat din lucrarea prezentată la Sesiunea internațională „Creation Care” (25–27 octombrie 2023, Universitatea „Aurel Vlaicu” din Arad) și publicată în volumul *Însemnări filologice și teologice*, Ed. UAV Arad, 2024, pp. 290–300.

² Nicu Gavriluță, *Noile religii seculare – corectitudinea politică, tehnologiile viitorului și transumanismul*, Editura Polirom, București, 2018, p. 135.

³ Alessandro Baricco, *The Game – Jocul civilizației digitale*, Editura Humanitas, București, 2023, pp. 155–156.

⁴ *Ibidem*, p. 156.

⁵ David LeBreton, *Evadarea din sine – O tentație contemporană*, Editura Trei, București, 2018.

⁶ Brent Waters, *From Human to Posthuman, Christian Theology and Technology in a Postmodern Word*, Ashgate Publishing, Burlington, 2006, p. 57.

⁷ Manfred Spitzer, *Demența Digitală – Cum ne tulbură mintea noile tehnologii*, Humanitas, București, 2020, p. 112.

⁸ W. Alessandro Baricco, p. 81.

⁹ Roberto Marchesini, „Nonhuman Alterities”, în Angelaki – *Journal of Theoretical Humanities*, vol. 21, nr. 1, martie 2016, p. 167. Autorul spune astfel: „Postumanismul este, așadar, o gândire care se suprapune cu alteritățile, deoarece admite alterități nonumane și consideră în egală măsură alteritățile nonumane cofactoriale în crearea dimensiunii umane. În viziunea postumanistă, dimensiunea umană este considerată a fi o structură identitară construită și percepută prin intermediul relației cu alteritățile nonumane, astfel încât acestea ar trebui considerate entități referențiale.”

¹⁰ Laurent Alexandre, Jean-Michael Besnier, *Pot roboții face dragoste? 12 întrebări despre Transumanism*, Editura Humanitas, București, 2019, p. 119. Laurent Alexandre spune: „Cred că omul se va opune atât mai puțin revoluției tehnologice, cu cât aceasta îi promite mai mult o dezvoltare a puterii și o victorie asupra morții.”

La pescuit de... PESCARI

Ceea ce admir la pescarii de meserie este pasiunea. Ei știu tot ce trebuie cunoscut despre obiceiurile peștilor. Ei au habar de timpul cel mai prielnic când să-i prinzi, ce mâncare preferă, ce mijloace potrivite folosești la un pescuit de succes. Din această atractivă îndeletnicire poți face o sursă existențială, asigurând nevoile de hrană ale familiei sau o poți folosi ca o afacere cu potențial de câștig. De obicei, pasiunea transcende interesul pentru profit. Există totuși într-un paralelism de interes spiritual, un „pescuit” în care scoți „peștele” din mediul lui, pe care îl consideră normal, și îl pui într-un alt mediu, pe care îl consideră impropriu, într-o primă evaluare, dar care este cel care oferă o viață deplină. Uimirea „peștelui” chemat la un alt mediu decât cel cunoscut este exprimată de constatarea: „Cum de n-am cunoscut o ambianță atât de minunată?” Iar întrebarea de înaltă căutare este: Unde putem găsi un asemenea pescar, care să producă o asemenea uimire?

Amabilitatea și calea
pe care venim cu un ajutor
specific pentru nevoile
oamenilor sunt suverane
în a ne apropia de ei.
Dar nu trebuie să uităm:
în barca vieții noastre,
a familiei noastre,
a bisericii, trebuie în mod
imperativ să fie Isus.
El orchestrează succesul.

La mal

Decepția pescarului care, deși profesionist, nu prinde nimic, în ciuda faptului că are toată logistica meseriei, este greu de explicat. Așa i-a găsit Isus pe o parte din ucenici, care au stat toată noaptea pe lac și care s-au întors cu un eșec total (Luca 5:1-11).

Mântuitorul îi cere lui Petru barca lui, plină cu dezamăgire și rușine, și, după ce ia o distanță potrivită pentru cea mai eficientă comunicare, o transformă în amvon. Cuvintele Lui pline cu putere și har erau un imens năvod în care prindea inimile celor care doreau să I le dăruiască. În timp ce Învățătorul modela relieful sufletesc al celor de la mal, ucenicii, care admirau mesajul, posibil că repetau obsesiv o realitate tristă: „Azi-noapte, n-am prins nimic!” Privirea distributivă a lui Isus, căreia nu-i scăpa niciun amănunt, se centra pe nevoile specifice ale mulțimii, dar și pe sufletul răvășit al ucenicilor, care au gustat amărăciunea eșecului. Într-o recenzie concluzivă putem spune că la mal identificăm oameni și lucruri, Cuvântul, atitudini și fapte. La mal este Isus, găsim mulțimea, sunt ucenicii, bărci, năvoade și apă puțin adâncă.

Sunt impresii, sentimente, cercetare de suflet, investiții cerești prin comunicare de înaltă calitate spirituală și morală. Totul e clar și previzibil. Este confort și risc minim. Serviciile divine din Sabat sunt expresii la mal. Rugăciuni, imnuri, Școala de Sabat, corul bisericii, predica sunt ipostaze de mal. Studiul cuvântului de dimineață din viața creștinului, rugăciunile și meditația sunt din peisajul pe care-l trăim la mal. E bine? E necesar? Desigur, e imperios! În biserică nu puțini sunt dezamăgiți de ei înșiși și de alții. Au nevoie de mană cerească! De mângâiere și de sabia Cuvântului care „desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii” (Evrei 4:12). Și totuși nu este suficientă doar această experiență de la mal. Lipsește ceva!

La adânc

Cuvântul vibrant al Mântuitorului se oprește, lăsând în conștiința ascultătorilor un episod de dezbateri sufletești care trezeau pocăința și dorința de schimbare. Și, deodată, un viraj imprevizibil îi șochează pe ucenici și, în aceeași măsură, mulțimea. Petru este vizat de Isus să facă o manevră care avea menirea, după calculele lui, să-i umple cu o mai mare rușine: „Depărtează-o la adânc și aruncați-vă mrejele pentru pescuire!”

La mal, ucenicii au consimțit la o idee de necombătut: Învățătorul avea acea autoritate în prezentarea Cuvântului ce nu putea fi egalată de vreun muritor, dar, în ce privește pescuitul, era clar că ei dețineau portofoliul de profesioniști. Petru face o concesie, de dragul lui Isus: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic; dar, la cuvântul Tău, voi arunca mrejele!”, deși în opinia lui neexprimată, nu credea că acest exercițiu pescăresc le va aduce succes. Necredința lui Petru în reușită s-a dezvoltat atunci când a căzut la picioarele lui Isus și a spus: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos!” Posibil ca Petru să fi spus în monologul lui interior așa: „Dacă

ai fi cunoscut ce părere aveam eu atunci când Tu ai spus «aruncați-vă mrejele pentru pescuire», cred că acum nu Te-ai mai fi uitat la mine!” După acel pescuit fabulos, ucenicii au descoperit o altă dimensiune a personalității Învățătorului lor: „El aduce în plase pești de acolo de unde nu sunt!” Sau, mai simplu: „El realizează imposibilul!” Urmează apoi o investiție de către Isus cu o profesie pe care nu o găsim în nomenclatorul social de meserii: „pescari de oameni”.

La adânc nu mai avem confortul de la mal. Totul este imprevizibil. Incertitudinea este prezentă și ne aduce îndoieli în reușită. La adânc nu mai avem spectatori și cor de aprecieri. Dacă la mal vorbele spuneau totul, la adânc faptele vorbesc. Agenda, la o distanță mare de mal, poate suferi modificări dramatice. Nesiguranța poate crește la pornirea intempestivă a furiei naturii. De obicei, eșecurile se numără mai mult la adânc decât la mal. Șansa ucenicilor a constat în prezența lui Isus în barca lor. La mal găsim enunțul reușitei. La adânc cunoaștem experiența reușitei. Iar în reușită descoperim o mare lecție.

Puțină statistică

În anul 1863 s-a înființat oficial Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Numărul membrilor nu depășea 3.500 de suflete. Această biserică avea să urmeze cursul profetic privind înființarea ei, anunțată atât în Apocalipsa, capitolul 10, cât și rolul ce urma să-l aibă, pregătind calea revenirii Domnului Hristos. Prin studiul pasionat al Scripturilor, această biserică, prin meritele lucrării Duhului Sfânt, a condus la descoperirea completă a caracterului Mântuitorului și a adevărilor salvatoare, care nu permiteau relativizare și interpretare umană. Până în anul 1900, biserica a avut o creștere dinamică ajungând la 75.767 de membri. Rata de creștere a bisericii a fost de 8,9%. E mult? E puțin? După anul 1900, rata a scăzut simțitor. Ce s-ar fi întâmplat dacă

s-ar fi menținut rata de creștere de 8,9% până astăzi, în anul de har 2025? Până venim cu un răspuns șocant, să vedem câți membri adventiști numără Biserica mondială la această dată. Un raport al secretarului Conferinței Generale ne dă o cifră care nu depășește 23.000.000 de membri, care se închină în 157.000 de biserici, din care 1.100 de biserici sunt în România. Infrastructura educațională și de sănătate este de o înaltă ținută pe tot mapamondul. Cu puțină matematică, aflăm cifre care ne stârnesc motivații înalte, dar și o tristețe adâncă. Dacă rata creșterii bisericii de 8,9% s-ar fi păstrat, astăzi am fi fost trei miliarde de adventiști! De ce acest contrast între ce suntem acum și ce am fi putut fi?

Societatea s-a schimbat dramatic în toate domeniile. Se reclamă incapacitatea adaptării bisericii la metamorfozele galopante ale vieții, aliniate după paradigme noi. Ar părea justificate motivele respingerii adevărului biblic și vital când facem următoarele evaluări: oamenii sunt secularizați. Postmodernismul diluează interesul spiritual. Materialismul este căutarea de căpetenie. Distracția este suverană peste ochi și simțuri. Relațiile sunt doar din interes. Familiile experimentează drame ireconci-

Chiar dacă ai îndoieli cu privire la rezultate, tu, bun creștin care te-ai obișnuit cu confortul de la mal, ieși în larg! Rezultatele pe care le aduce Marele Pescar te vor surprinde și vei trăi o cunoaștere profundă a Mântuitorului, care îți va da o pocăință pe măsura nevoii inimii.

Doar dacă te lași prins, la adânc, vei învăța să prinzi suflete pentru Împărăția cerurilor. La Cuvântul Lui!

liabile. Oamenii trăiesc pentru pofte și nu pentru o viață sănătoasă. Nu este așa că aceste obiecțiuni par rezonabile?

Adevărul cu care începem o evaluare autentică a eșecului nostru este că ne-am cantonat la mal și nu am mai ieșit la adânc. Se tot spală „mrejele”, care nu se mai aruncă, pentru că ne-am tot trudit timp de 50 de ani, dar oamenii nu se mai lasă prinși în plasa Evangheliei. E noaptea pescuitului nostru. Se tot predică, amânând aplicațiile Cuvântului. Se tot cântă „Iată grânele-și pleacă spicele”, dar nu urmează niciun seceriș. Mai bine rămânem în biserici să ne sfințim viețile până va deschide Domnul o breșă de misiune pentru poporul Lui. „Doar persecuția ne va scoate la adânc”, se aude o reflectare ultimativă. E bine? Astăzi chiar nu se mai poate repeta entuziasmul misionar din începuturile bisericii? Noi stabilim că nu se poate?

Repere garantate de misiune

Un raport de la ultima sesiune a Conferinței Generale reclamă sporul scăzut al misiunii: prea puțini misionari! Dacă până în anul 1970 aveam peste 7.000 de misionari în misiuni externe, acum avem doar câteva sute. Nu ni se cere să ne schimbăm valorile biblice eterne la o societate în schimbare, ci abordarea trebuie să se schimbe. Nevoile oamenilor nu s-au schimbat, chiar au devenit mai acute. Tendința este de atomizare, de înstrăinare. Oamenii tânjesc după relații calde, după dragoste și prietenie curată. Fiecărui om i se potrivește o cheie cu care se poate deschide sufletul

lui, iar cheia e la noi. Cu rugăciune și cu pasiune pentru suflete, cea mai ruginită broască a inimii se poate deschide. Amabilitatea și calea pe care venim cu un ajutor specific pentru nevoile oamenilor sunt suverane în a ne apropia de ei. Dar nu trebuie să uităm: în barca vieții noastre, a familiei noastre, a bisericii, trebuie în mod imperativ să fie Isus. El orchestrează succesul. El schimbă inimile. Noi doar aruncăm mrejele! Bocceaua strânsă în care am primit darurile spirituale va trebui să fie desfăcută și ele trebuie valorificate în viețile oamenilor care sunt nezidiți sufletește. Ne tot zidim unii pe alții în interiorul bisericii, până la adânci nemulțumiri, în timp ce mulțimi imense de oameni zac în ruina sufletului lor. Nu ducem lipsă de proiecte, dar ele au ajuns să creeze doar un sentiment de confortabilă mulțumire. Vina proiectelor este că sunt ocazionale, fără a genera programe care au continuitate. Relațiile nu se formează pe o ofertă de suflet sincopată, care nu sunt hrânite, ci pe legături durabile, care fac posibile investiții cerești.

Apreciază cuvântul Mântuitorului care îți vorbește în mijlocul dezamăgirilor și eșecurilor tale! Ai tot rămâne să-L ascuți, dar, la un moment dat, va spune: „Hai să ieșim la adânc! Aruncă mrejele pentru pescuire!” Chiar dacă ai îndoieli cu privire la rezultate, tu, bun creștin care te-ai obișnuit cu confortul de la mal, ieși în larg! Rezultatele pe care le aduce Marele Pescar te vor surprinde și vei trăi o cunoaștere profundă a Mântuitorului, care îți va da o pocăință pe măsura nevoii inimii. Dar ca să poată scoate „peștii” din mediul lor toxic, pentru a-i plasa în mediul Lui neprihănit, va trebui ca să te lași tu prins în plasa misiunii Lui salvatoare. Isus a ieșit la prins de pescari. Doar dacă te lași prins, la adânc, vei învăța să prinzi suflete pentru Împărăția cerurilor. La Cuvântul Lui!

GEORGE UBA, pastor pensionar

CHEMAREA DIVINĂ ȘI RĂSPUNSUL NOSTRU:

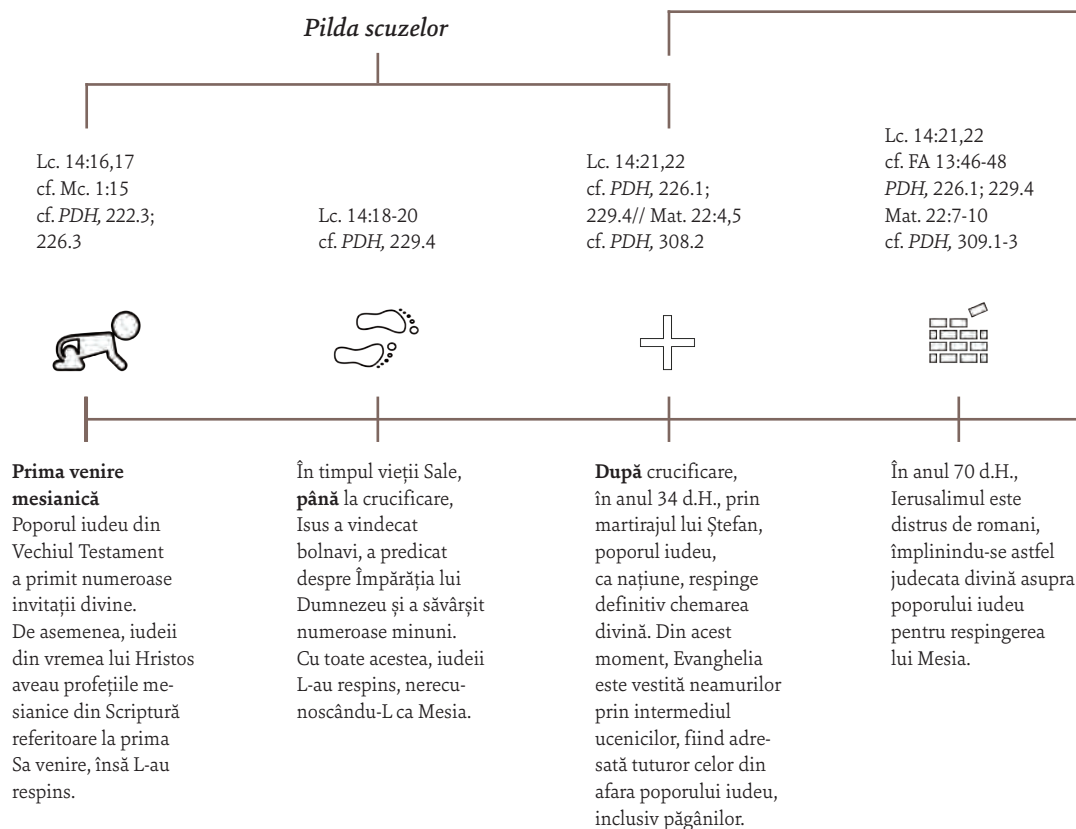
*Pilda scuzelor și a nunții
fiului de împărat (2)*

1. Observații preliminare

În studiul anterior, am analizat principalele aspecte ale „Pildei scuzelor” din Luca 14:15-24, descoperind că aceasta se concentrează pe o perioadă specifică, începând cu nașterea Mântuitorului, continuând cu chemările repetate adresate aristocrației iudaice și culminând cu moartea lui Isus și a primului martir creștin, Ștefan, în anul 34 d.H. Acest an marchează începutul chemării universale adresate neamurilor, iar Evanghelia trebuie să ajungă la toate clasele sociale.

În acest articol, vom analiza a doua pildă, „Pilda nunții fiului de împărat” din Matei 22:1-14. Vom observa cum cele două pilde sunt complementare, Matei continuând firul narativ pe care Luca l-a început în pilda sa.

2. Contextul în care pilda a fost rostită

Pilda din Matei 22:1-14 este rostită de Isus în ultima Sa săptămână înainte de crucificare (Matei 21:1-17, EDCR),¹ context ce adaugă o semnificație mai profundă chemării adresate poporului evreu, chemare ce ajunge la apogeu în momentul crucificării. În acest context, Isus rostește pilde adresate aristocrației iudaice, precum „Pilda celor doi fii” (Matei 21:23-32) și „Pilda vierilor” (Matei 21:33-46). Astfel, fundalul pildei din Matei 22:1-14 vizează direct această clasă conducătoare evreiască. Un aspect semnificativ al pildei din Matei 22:1-14 este natura sa escatologică, subliniată de cuvintele introductive: „Împărăția cerurilor se aseamănă

cu...” (Matei 22:1). Pilda reflectă atât evenimentele escatologice care s-au desfășurat, cât și pe cele ce vor avea loc la sfârșit, într-un timp pe care îl trăim în prezent.

3. Interpretarea aspectelor importante din parabolă

„Isus le-a vorbit iarăși în pilde și a zis: «Împărăția cerurilor se aseamănă cu un rege care i-a făcut nuntă fiului său»” (v. 1 și 2).

Această mare nuntă simbolizează unirea lui Dumnezeu cu omenirea prin Isus Hristos, reprezentat de fiul din parabolă. Atât în pilda din Matei 22:1-14, cât și în cea din Luca 14:15-24, se pune în evidență tema chemării poporului evreu la Evanghelie și respingerea acestei invitații de

Pilda nunții fiului de împărat

Jud. de cer. 1844

Mat. 22:11
cf. PDH, 310.1-2 //
Lc 14:18b-20

Haina de nuntă

Mat. 22:11 cf. PDH,
310:3-4; 317.1 //
Apoc. 16:15; 19:8

Mat. 22:12,13 //
Apoc. 20:11,12
cf. PDH, 318.3; 319.1

Mat. 22:12,13 //
Apoc. 20:11-15
cf. PDH, 318.4

Mat. 22:2
cf. PDH, 319.3

În acest moment, are loc în ceruri **judecata de cercetare** asupra poporului lui Dumnezeu.

Judecata începe cu examinarea cazurilor celor adormiți în Hristos, urmând să se încheie cu cercetarea celor vii.

În această perioadă, Isus Hristos, ca Mare-Preot, mijlocește pentru iertarea păcatelor și le oferă celor care L-au acceptat ca Mântuitor personal meritele și dreptatea Sa.

Sfârșitul judecății de cercetare/investigație.

Când judecata de cercetare se va încheia, soarta fiecărei persoane va fi hotărâtă. Oamenii vor trăi în continuare inconștienți de faptul că decizia finală a fost rostită asupra lor. În tăcere, momentul decisiv va veni, iar harul divin va fi retras.

Judecata de evaluare în timpul mileniului.

În timpul mileniului, sfinții vor participa la judecata în care vor fi evaluate cazurile celor pierduți de pe pământ și ale îngerilor căzuți. Această judecată este necesară, având în vedere caracterul cosmic al problemei păcatului. Răzvrătirea păcatului a fost un subiect de interes pentru celelalte lumi (Iov 1 și 2; Efeseni 3:10). Problema păcatului trebuie rezolvată astfel încât ființele din universul lui Dumnezeu să fie mulțumite de modul în care a fost tratat și eliminat păcatul, reflectând astfel caracterul divin.

Judecata de executare este etapa finală a judecății, care va avea loc **după mileniu**.

În această fază, pedeapsa finală va fi aplicată celor care au respins mântuirea, iar cei răi vor fi distruși și aruncați în lacul de foc.

Aceasta confirmă dreptatea lui Dumnezeu, arătând rezultatele deciziilor din judecata de cercetare, desfășurată înainte de mileniu.

Noul Pământ

Pe Noul Pământ, Dumnezeu va locui cu cei răscumpărați, iar păcatul nu va mai despărți omul de El. Armonia dintre Dumnezeu, om și natură va fi restaurată, fără blestem, suferință sau moarte (Apocalipsa 21:4; 22:3).

către acesta.² De asemenea, ambele parabole subliniază chemarea Evangheliei către neamuri, adică către cei care nu fac parte din poporul evreu. Cele două pilde împărtășesc tema invitației divine adresate omului, de a-L accepta pe Isus Hristos ca Mântuitor personal. Diferența esențială între cele două pilde este adusă de cea din Matei, care include motivul literar al pregătirii, evidențiat prin haina de nuntă oferită oaspeților.

„I-a trimis pe robii lui să-i cheme pe cei invitați la nuntă, dar ei n-au vrut să vină” (v. 3).

În versetul 3 se regăsește prima invitație adresată de Dumnezeu, simbolizat

prin regele din pildă, poporului evreu, prin intermediul ucenicilor Domnului. În timpul lucrării Sale, Mântuitorul i-a trimis pe cei 12 apostoli și apoi pe cei 70 de ucenici să vestească apropierea Împărăției lui Dumnezeu și să îndemne oamenii să-L accepte pe Isus ca Mântuitor.³ Cu toate aceste invitații, poporul evreu a respins fiecare apel făcut, refuzând astfel chemarea divină.

A trimis apoi alți robi și le-a zis: „Spuneți-le celor chemați: «Iată, ospățul meu este pregătit, taurii și vitele mele cele îngrășate au fost tăiate și toate sunt gata. Veniți la nuntă!» Dar ei, fără să le pese, au plecat: unul la ogorul lui, iar altul la negoțul lui. Ceilalți au pus mâna pe robii lui, i-au batjocorit și i-au omorât. Când a auzit aceasta, regele s-a mâniat; a trimis oștile sale, i-a nimicit pe ucigașii aceia și le-a pârjolit cetatea” (v. 4-7).

Versetele 4-7 din pildă reflectă perioada după crucificarea lui Isus, când Evanghelia a fost proclamată de ucenici națiunii iudaice, reprezentând a doua invitație din parabolă.⁴ Cei care au respins invitația lui Dumnezeu nu doar că nu au venit la ospăț, dar i-au și omorât pe robii trimiși să-i cheme (v. 6). Acest refuz poate fi înțeles în contex-

tul din Faptele 8:1, unde „Saul încuviințase și el uciderea lui Ștefan”, iar prigoana împotriva bisericii a început. După crucificarea Mântuitorului, iudeii i-au persecutat pe urmașii lui Hristos, iar, în anul 34 d.H., Ștefan a fost martirizat. Astfel, poporul iudeu a pecetluit respingerea definitivă a lui Isus ca Mesia. În pildă, acțiunea regelui de a le arde cetățile celor care i-au ucis pe robi (v. 7) simbolizează distrugerea Ierusalimului în anul 70 d.H., când romanii au distrus orașul, iar poporul Israel a fost desființat ca stat.⁵

Apoi le-a zis robilor: „Nunta este pregătită, dar cei chemați n-au fost vrednici. Mergeți, așadar, la răscrucile drumurilor și chemați-i la nuntă pe toți aceia pe care-i veți găsi.” Robii aceia au ieșit pe drumuri, i-au strâns pe toți aceia pe care i-au găsit – și răi, și buni –, iar camera de nuntă s-a umplut de oaspeți (v. 8-10).

În versetele 8-10, găsim cea de-a treia invitație adresată de Dumnezeu, oferită neamurilor începând cu anul 34 d.H. Detaliul că robii au invitat „buni și răi” este semnificativ, indicând faptul că invitația divină nu face diferențe între statutul sau trecutul celor chemați. Astfel, toți au venit la ospățul nunții, dar acest lucru nu era suficient.

Urmează o altă etapă importantă, care se referă nu doar la acceptarea invitației de a fi prezent la nuntă, ci și la necesitatea pregătirii. Aceasta sugerează că, pentru a fi meseni la ospățul ceresc, nu este de ajuns doar să răspundem chemării, ci trebuie să fim pregătiți corespunzător, ceea ce implică o transformare interioară.

Dar, când a intrat regele să-i vadă pe oaspeți, a zărit acolo un om care nu era îmbrăcat în haină de nuntă. „Prietene”, i-a zis el, „cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?” Omul acela a amuțit (v. 11, 12).

Invitaților li s-a oferit un dar special din partea regelui – haina de nuntă, simbolizând pregătirea și respectul față de gazdă. Această haină nu era doar un obiect vestimentar, ci un semn al acceptării și al dorinței de a participa în mod adecvat la ospățul regelui. În pilda din Matei 22:1-14, un invitat nu a purtat haina oferită, și, când împăratul l-a întrebat de ce, nu a avut nicio scuză. Aceasta face diferența față de pilda din Luca 14:15-24, unde invitații au avut motive sau scuze pentru a nu răspunde chemării. În cazul din Matei, invitatul a acceptat invitația, dar a refuzat pregătirea necesară – purtarea hainei de nuntă. Astfel, acest gest de refuz subliniază faptul că, atunci când răspundem chemării divine, nu este suficient doar să acceptăm invitația. Trebuie să facem următorul pas, și anume este esențial să ne pregătim corespunzător și să ne conformăm cerințelor voite de gazdă, în acest caz reprezentându-L pe Dumnezeu. Refuzul de a purta haina de nuntă simbolizează o respingere a transformării interioare necesare pentru a participa cu adevărat la Împărăția lui Dumnezeu.

Ellen G. White, cu privire la simbolismul hainei de nuntă, evidențiază:

„Prin haina de nuntă din parabolă este reprezentat caracterul cel curat, fără pată, pe care îl vor avea adevărații urmași ai Domnului Hristos. ... Tuturor acelora care, prin credință, Îl primesc ca Mântuitor

personal, le este dată neprihănirea Domnului Hristos, caracterul Său cel nepătat.”⁶

Prin urmare, imaginea invitatului fără haină de nuntă reprezintă perioada *judecării de cercetare* începută în anul 1844. Tot Ellen G. White spune: „Judecata de cercetare are loc în curțile cerești în timp ce oamenii locuiesc aici, pe pământ. Viața tuturor acelora care mărturisesc a fi urmași ai Săi trece prin fața lui Dumnezeu. Toți sunt cercetați după cele ce sunt scrise în cărțile din ceruri, și destinul fiecăruia este hotărât pentru totdeauna, după faptele sale.”⁷

Pilda din Matei 22:1-14, cu referire la invitatul care nu a purtat haina de nuntă, poate fi interpretată ca o lecție importantă pentru noi astăzi. Aceasta îi simbolizează pe cei care, deși mărturisesc credința în Isus și în Biblie, nu lasă ca acea credință să se reflecte în faptele lor sau în transformarea interioară. Astfel, pilda poate fi înțeleasă ca o avertizare pentru cei care nu simt nevoia unei schimbări a caracterului sau care nu permit lucrării Duhului Sfânt să le transforme viața.

În contextul în care judecata de cercetare a început în 1844, acest mesaj capătă o relevanță deosebită pentru fiecare dintre noi. Faptul că suntem chemați să „îmbrăcăm haina de nuntă” înseamnă că trebuie să lăsăm caracterul lui Isus Hristos să fie reflectat în viața noastră. Această transformare nu este doar o formalitate exterioară, ci un proces interior prin care ne apropiem tot mai mult de standardele divine, trăind în acord cu învățăturile Sale. În acest moment, acest mesaj este cu atât mai relevant, fiind un îndemn de a ne examina viața și a căuta să trăim în armonie cu ceea ce Isus a învățat, astfel încât să ne pregătim cu adevărat pentru întâlnirea cu El la ospățul ceresc.

Vei răspunde astăzi invitației
divine, acceptându-L pe
Isus ca Mântuitor personal?

Atunci regele le-a zis slujitorilor: „Le-gați-l de mâini și de picioare, [luați-l] și aruncați-l în întunericul de afară! Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși” (v. 13, 14).

Pilda din Matei 22:1-14 și imaginea din Apocalipsa 20:11,12 subliniază importanța pregătirii spirituale pentru judecata finală. Haina de nuntă, simbolizând neprihănirea lui Isus, este esențială pentru a fi acceptați în fața lui Dumnezeu. Judecata va fi făcută pe baza faptelor fiecărei persoane, iar cei care nu acceptă neprihănirea lui Isus vor fi respinși. Scena din Apocalipsa descrie momentul solemn al judecății, în care fiecare va răspunde pentru viața sa. Aceasta reflectă alegerile făcute și va demonstra dreptatea divină. Mesajul este clar: este esențial să acceptăm „haina neprihănirii” lui Isus și să trăim conform voinței Sale pentru a fi pregătiți pentru întâlnirea cu El în Împărăția Lui.

Concluzionând, pilda nunții fiului de împărat din Matei 22:1-14 ne oferă o perspectivă profundă asupra istoriei mântuirii și a relației dintre Dumnezeu și omenire. Aceasta subliniază chemarea divină adresată mai întâi poporului iudeu, refuzul acesteia, extinderea invitației către toate națiunile și, în final, necesitatea pregătirii credincioșilor din ziua de astăzi pentru a lua parte la ospățul ceresc. Un element esențial al pildei este haina de nuntă, care simbolizează neprihănirea lui Hristos, pe care fiecare credincios trebuie să o poarte. Aceasta ne învață că nu este suficient doar să răspundem invitației lui Dumnezeu, ci este crucial să ne pregătim pentru întâlnirea cu El printr-o viață transformată.

Când cele două pilde, din Luca 14:15-24 și Matei 22:1-14, sunt interpretate com-

plementar, ele oferă o imagine completă a istoriei mântuirii și a modului în care credincioșii pot lua parte la ospățul regal. Aceste pilde ilustrează etapele planului divin, de la nașterea și lucrarea lui Hristos, crucificarea, propovăduirea Evangheliei până în anul 34 d.H., distrugerea Ierusalimului în 70 d.H., judecata de cercetare din 1844 și încă continuă, până la mileniu și instaurarea Împărăției lui Dumnezeu.⁸ Cele două pilde prezintă, în primul rând, invitația la ospăț și, în al doilea rând, pregătirea pentru a fi meseni la ospățul divin în Împărăția cerurilor. Cele două etape sunt complementare.

Astfel, dacă vom accepta invitația divină de a-L recunoaște pe Isus ca Mântuitor personal și vom îmbrăca haina de neprihănire oferită de El, cuvintele din Luca 14:15 – „ferice de acela care va sta la masă în Împărăția lui Dumnezeu” – vor deveni o realitate pentru noi, doar prin sângele jertfei Sale. Vei răspunde astăzi invitației divine, acceptându-L pe Isus ca Mântuitor personal și îmbrăcând haina neprihănirii Sale, ca, într-o zi, să ai parte de ospățul ceresc promis celor credincioși?

ALBERT-BENIAMIN CUCU,
pastor stagiar în Conferința Moldova

NOTE

¹ În studiul de față s-a folosit Ediția Dumitru Cornilescu Revizuită (EDCR). În momentul când se vor folosi alte traduceri, se va preciza.

² Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, trad. Dumitru Popa, București, Cuvântul Evangheliei, 1993, p. 243.

³ *Ibid.*, p. 244.

⁴ *Ibid.*

⁵ *Ibid.*

⁶ *Ibid.*, pp. 245–246.

⁷ *Ibid.*, p. 246.

⁸ Schița „Chemarea divină și răspunsul nostru” prezintă în mod cronologic interpretarea și identificarea istorică a „Pildei scuzelor” și a „Nunții fiului de împărat”. Pentru a urmări această cronologie, trebuie să se țină cont de următoarele aspecte: (1) în partea superioară se regăsesc referințele biblice și cele din scrierile lui Ellen G. White care susțin interpretarea; (2) în partea inferioară sunt prezentate informațiile privind interpretarea istorică a versetelor indicate în partea superioară. Referințele din scrierile lui Ellen G. White sunt preluate accesând următoarele două linkuri: <https://beta.egwwritings.org/read?panels=p2673.910&index=0> și <https://beta.egwwritings.org/read?panels=p2673.1327&index=0>.

Prin intermediul acestei schițe se poate observa cum cele două pilde sunt complementare. Evanghelistul Matei continuă firul narativ pe care Luca l-a început în evanghelia sa. Cele două pilde formează o imagine unitară, unică și completă a planului de mântuire.

**Fiecare credincios trebuie să
poarte haina de nuntă, sim-
bol al neprihănirii lui Hristos.**

RODUL NEVĂZUT AL MUNCII NOASTRE

*Plantând semințe și aducând rod
pentru Împărăția Sa*

A ține prima mea serie evanghelistică a fost, prin contrast cu orice alt discurs public susținut anterior, o experiență copleșitor de intimidantă. Deși mă angajasem să o organizez, perspectiva m-a speriat atât de tare, încât am găsit tot felul de scuze și am amânat totul cu încă șase luni față de data stabilită inițial. Au existat și provocări reale — alegerea materialului potrivit stilului meu, strategia de promovare, integrarea întregului proces în programul meu de lucru deja foarte aglomerat, plus tot felul de detalii logistice.

În cele din urmă, am realizat că, dacă nu mă implicam pe deplin, nu aveam să o fac niciodată. Așa că am stabilit o dată clară, mi-am luat concediu de la serviciu și am cerut unei tipografii locale să trimită prin poștă 10.000 de pliante. Retragerea nu mai era o opțiune.

Fiind chirurg ORL într-un spital universitar cu 594 de paturi, mă întrebam ce vor crede colegii și pacienții mei când vor primi un pliant religios cu fotografia mea zâmbitoare. Isus ne-a avertizat că Evanghelia aduce dezbinare și nu știam cum va fi primit acest demers.

Mă temeam și că nu voi fi suficient de pregătit, mai ales că am ales să scriu singur seria de prezentări. Pe măsură ce se apropia data începerii, m-am dedicat total acestui

efort. Timp de mai bine de o lună, consultam și operam pacienți ziua, iar noaptea scriam predici până târziu. Soția mea, mereu alături de mine, a muncit la fel de mult. Am făcut toate pregătirile posibile — tombole și cadouri în fiecare seară, Biblii oferite gratuit participanților, supraveghere pentru copii cu activități și ateliere, promovare pe rețelele sociale și muzică specială. În ultima seară, în ton cu tema despre sănătate, am oferit chiar și o masă vegană sănătoasă.

Am început și să invit personal oameni. Un neurolog evreu din departamentul meu mi-a spus că va veni, la fel și câțiva pacienți. După-amiaza de Sabat dinaintea primei serii, familia mea și cu mine am mers prin comunitate, rugându-ne ca Duhul Sfânt să atingă inimile oamenilor. Ne-am făcut partea.

Întâlnirea cu Maggie

Unul dintre pacienții notabili pe care i-am invitat a fost Maggie, o pacientă bolnavă de cancer. Avea în jur de 50 de ani, era fără adăpost și părea că dusesese o viață foarte grea. Prima oară când am întâlnit-o, fusese adusă cu elicopterul medical din cauza unei căi respiratorii blocate. Fiecare respirație era o luptă. O tomografie a arătat că laringele îi fusese invadat de o tumoră

masivă, ceea ce nu doar că o împiedica să respire, dar o făcea imposibil de intubat sau de anesteziat general. Dacă nu-i făceam imediat o traheotomie pe viu, ar fi murit.

Maggie avea o anxietate teribilă, așa că, în timp ce o duceam direct în sala de operații, i-am ținut mâna și am încercat să o liniștesc. Încă văd clar ușurarea de pe fața ei în clipa în care i-am deschis căile respiratorii și a putut, în sfârșit, să-și umple plămânii cu oxigen.

De fiecare dată când o vedeam pe Maggie în salon, îmi spunea cu entuziasm că sunt doctorul ei preferat. Ulterior, i-am făcut o laringectomie pentru a-i îndepărta cancerul. S-a recuperat și a fost externată, cu recomandarea de a reveni pentru radioterapie — o parte esențială a tratamentului. Din păcate, a participat doar la câteva ședințe și apoi a dispărut.

A început însă să revină din când în când la cabinet. Pentru a fi mai accesibil, obișnuiesc să le dau pacienților numărul meu personal. Cu Maggie însă a început să pară o greșeală: îmi trimitea mesaje aproape zilnic, uneori de mai multe ori pe zi. Timp de vreo două săptămâni, primeam chiar și o poză cu secrețiile ei în fiecare dimineață.

La un moment dat, m-am hotărât să-i spun să nu-mi mai scrie inutil. Dar, chiar atunci, a venit din nou la cabinet, cu o carte de colorat pe care o colorase pentru mine, o cutie mică cu bomboane și o felicitare în care repeta că sunt doctorul ei preferat. Mi s-a înmuiat inima și am renunțat. În cele din urmă, mesajele ei au devenit parte din rutina mea zilnică.

Își dorea să participe la seria evanghelistică, dar locuia prea departe și nu avea cu ce ajunge. „Dar păstrează-mi o Biblie”, mi-a scris.

Numărând roadele

În seara de deschidere, eram foarte emoționat, întrebându-mă dacă va veni cineva. Biserica m-a susținut, dar puțini neadvențiști au fost prezenți. Cu toate acestea, am pus tot sufletul în prezentare.

Ca slujitori ai lui Hristos, să nu ne descurajăm când nu vedem imediat rezultate.

Colegul meu evreu, așa cum promisese, a venit la fiecare întâlnire și discuta entuziasmat cu mine după fiecare predică. Eram curios ce va spune despre seara intitulată „Isus, Mesia”. Spre marea mea dezamăgire, n-a venit în acea seară.

O altă pacientă, soția unui pastor baptist local, a participat. Soția mea a întrebat-o ce părere are despre Sabat. A recunoscut adevărul despre Sabat, dar a continuat să meargă la biserică duminică.

Părea că, într-un fel sau altul, aceasta era povestea tuturor.

Au existat totuși câteva momente luminoase. O asistentă mi-a spus că a decis să urmeze instrucțiunile biblice despre alimentație, iar fiica ei de cinci ani, care venise și ea, verifica de atunci fiecare ambalaj să vadă dacă are poze cu porci.

Dar, în seara de încheiere, când am făcut apelul la botez, nu a răspuns nimeni. Știam că important era că Îl onorasem pe Dumnezeu cât am putut mai bine, dar era greu să nu fiu măcar puțin descurajat. Investisem luni de muncă oboseitoare și cheltuieli considerabile. Avusesem credință, mă rugasem, mă pregătisem, dar, la final, părea că totul fusese zadarnic.

Maggie, desigur, continua să-mi trimită mesajele zilnice. I-am trimis linkul cu seria evanghelistică pe YouTube, iar ea a fost încântată. Mi-a spus că le-a urmărit pe toate, în repetate rânduri, iar numărul vizualizărilor părea să confirme acest lucru.

Numărând din nou

Au trecut șase luni. Seria evanghelistică și dezamăgirea legată de rezultat deveniseră o amintire. De asemenea, trecuseră

Dumnezeu vede inima și cunoaște fiecare sămânță plantată cu credincioșie.

mai bine de doi ani de când o operasem pe Maggie și, deși nu își urmase tratamentul, părea că se simte bine. Nu mai venise la cabinet de multă vreme, dar îmi trimitea în continuare mesaje. Apoi, într-o zi, Maggie mi-a scris că se simte rău și merge la Urgențe. Nu după mult timp, am primit un mesaj: „Cancerul a revenit.” Se internase la un spital apropiat, iar eu am accesat dosarul ei medical. Trupul îi era plin de metastaze. Câteva zile mai târziu, a fost externată cu îngrijire paliativă la domiciliu.

Știam că mai avea puțin de trăit, așa că am decis s-o vizitez. Fusesse pacienta mea mai bine de doi ani și devenise parte din viața mea. Într-o vineri după-amiază, familia mea și cu mine am condus o oră și jumătate prin drumuri de țară. Maggie locuia într-un parc de rulote, împreună cu sora ei. Când am ajuns, sora ei, cu o țigară în mână, ne-a condus la cameră.

Maggie era prea slăbită să se ridice, dar ochii i s-au luminat când m-a văzut. I-am spus că îmi pare rău că i-a recidivat cancerul. Nu putea vorbi din cauza laringectomiei, dar a articulat din buze: „Nu a fost vina ta.” I-am oferit Biblia promisă și am întrebat-o dacă este împăcată și dacă crede în Dumnezeu. Maggie a dat din cap afirmativ. Am făcut o poză împreună, așa cum își dorește de atâtea ori. Apoi ne-am rugat cu ea înainte să plecăm.

Trei nopți mai târziu, la ora 2:03 dimineața, am primit un mesaj de la sora ei: „A plecat.” Deși știam că se va întâmpla, vestea m-a lovit puternic. Adevărul e că, deși Maggie făcuse parte din viața mea, știam foarte puține despre viața ei. Doar că fusese grea, că era o persoană simplă și că a plecat din lume fără vâlvă.

„Sper că Dumnezeu are un loc special în inima Lui pentru oameni ca ea”, i-am spus soției. „Dacă așa fi făcut mai mult... Aș fi vrut să-i fi spus totul despre Isus.”

„Dar i-ai spus”, mi-a șoptit ea. Și atunci am înțeles. Lacrimi neașteptate mi-au umplut ochii. Adevărul era că îi predicasem lui Maggie din toată inima. Investisem luni întregi, bani personali și toată energia mea ca să i-L prezint pe Isus. Urmărise fiecare video al seriei mele de zeci de ori. Maggie știa despre validitatea Scripturii, despre profețiile biblice, despre păcat și Legea lui Dumnezeu, despre mântuire și jertfa lui Hristos. Știa ce se întâmplă după moarte, despre a doua venire și înviere, și toate celelalte subiecte. Și, când am întrebat-o dacă crede, cu doar câteva nopți înainte de ultima ei suflare, a dat din cap că da.

În acel moment, orice urmă de dezamăgire legată de seria evanghelistică s-a transformat în bucurie. Fără să știu, munca mea adusese rod. Am înțeles că Dumnezeu chiar avea o dragoste specială pentru Maggie și că m-a trimis pe mine.

O lecție pentru noi toți

Povestea lui Thorsen Haugen și a lui Maggie ne amintește că lucrarea evanghelică nu se măsoară doar în numărul celor care se ridică la apel sau în statistici de botez. Dumnezeu vede inima și cunoaște fiecare sămânță plantată cu credincioșie, chiar și atunci când roadele rămân nevăzute pentru o vreme. Fiecare gest de dragoste, fiecare predică ținută cu sinceritate, fiecare Biblie oferită cu rugăciune poate avea un impact etern. Ca slujitori ai lui Hristos, să nu ne descurajăm când nu vedem imediat rezultate. Dumnezeu lucrează în taină, iar uneori, El ne permite să vedem doar la final că efortul nostru nu a fost în zadar. ■

Articol preluat de pe site-ul adventistreview.org.

THORSEN HAUGEN, doctor în medicină, specialist otorinolaringolog specializat în oncologie chirurgicală cervico-facială, chirurgie robotică și chirurgie microvasculară. În prezent, locuiește în Pennsylvania împreună cu soția și fiul său.

URGENTE ÎN AȘTEPTARE

2. Cel ce va birui

„Celui ce va birui îi voi da să mănânce
din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.”
Apocalipsa 2:7

**Biruința presupune
înrolarea într-un
război și purtarea
luptelor Domnului.
În context, este vorba
despre lupta pentru o
inimă curată din care
ies izvoarele vieții.
Vorbirea este una
dintre cele mai impor-
tante manifestări care
arată cum este inima.**

Din moment ce promisiunea lui Dumnezeu pentru cei biruitori apare invariabil, la fiecare dintre cele șapte biserici din primele capitole ale Apocalipsei, condiția victoriei personale se impune ca o condiție *sine qua non* a salvării din păcat. Biruința este o urgență constantă a așteptării.

Biruința personală este condiționată de o serie de factori subiectivi

Contribuția lui Dumnezeu la victoria personală a omului asupra păcatului nu poate fi pusă sub semnul întrebării. Dumnezeu asigură, în mod generos și nediscriminatoriu, fiecărei ființe umane șansa de salvare. Singurul risc de eșec este totalmente uman. Combinația divino-umană a experienței victoriei și a salvării este foarte bine ilustrată în declarația din Apocalipsa 12:11: „Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.”

În cele ce urmează ne vom referi în mod deosebit la partea care îi revine omului

în obținerea victoriei asupra păcatului și asupra răului. Lui Dumnezeu I Se cuvin lauda, slava și mărirea în vecii vecilor, dar, fără partea care îi revine omului, nimeni nu se va afla niciodată în Împărăția slavei.

„Cuvântul mărturisirii lor” este plin de semnificație când este vorba despre experiența salvării oamenilor. Vorbirea sau cuvintele constituie doar o parte a acestei condiții. Întreaga manifestare a ființei noastre constituie un mesaj pentru sau împotriva propriei salvări. Oricum, vorbirea și declarațiile noastre explicite joacă un rol important în precizarea poziției noastre oficiale și publice față de Dumnezeu, față de adevăr și față de neprihănire. „Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit” (Matei 12:37). Această referință sugerează faptul că vorbirea noastră va fi evaluată la judecata lui Dumnezeu și va avea un impact decisiv.

Dacă ne gândim la pleiada de martiri care au însângerat istoria salvării cu sacrificiile lor, atunci cuvântul mărturie lor a fost decisiv în evenimentele care au curmat brutal cursul vieții lor private. Credința și convingerile pe care le-au mărturisit în public a constituit motivul condamnării lor la moarte, iar cum ei nu și-au iubit viața chiar până la moarte, au ales victoria prin pierderea vieții decât crucea vieții prin trădarea și pierderea credinței.

Nouă, apostolul Iacov ne atrage atenția la dificultatea unei vorbiri salvatoare: „Dar limba niciun om nu o poate împlânzi” (Iacov 3:8). Și în acest caz, și în toate celelalte, apare un paradox: Dumnezeu Își face partea în salvarea noastră, dar atunci când vine rândul contribuției noastre constatăm că, fără Dumnezeu, nu putem face nimic semnificativ pentru mântuire. În ce privește vorbirea, rugăciunea Psalmistului este soluția salvatoare: „Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele și păzește ușa buzelor mele” (Psalmii 141:3).

Cel ce va birui are vorbirea subordonată lui Dumnezeu

Cuvintele și mai ales spiritul vorbirii biruitorului exprimă o realitate interioară umplută de Duhul Sfânt. „Căci din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12:34). Procesul purificării inimii este o experiență premergătoare desăvârșirii în vorbire.

Biruința presupune înrolarea într-un război și purtarea luptelor Domnului. În context, este vorba despre lupta pentru o inimă curată din care ies izvoarele vieții. Vorbirea este una dintre cele mai importante manifestări care arată cum este inima.

Vorbirea poate suporta distorsionări ale realității interioare a sufletului despre care Machiavelli știa foarte bine atunci când învăța că „vorbele ți-au fost date să-ți acoperi gândurile”. În opoziție cu filozofia lui Machiavelli, vine *Învățătura lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie*, care îi spune acestuia că, prin vorbele sale, trebuie să-și arate frumusețea sufletului. Când cineva încearcă prin vorbire să se dea drept altceva și altcineva decât este, nu va merge urciul de multe ori la fântână și se va da de gol. Așa că vorbește cum îți este vorba și poartă-te așa cum îți este portul.

Biruitorul care își mărturisește în mod deschis și sincer convingerile, dintr-o inimă curată, și care Îl iubește mai mult pe Dumnezeu și adevărul Său decât pe sine

și care va fi bine primit în Împărăția veșnică a lui Dumnezeu prezintă următoarele caracteristici ale profilului său:

Cel ce va birui...

- ... alege întotdeauna ceea ce știe că este curat, nobil și sfânt.
- ... este conștient de limitele, neputințele și riscurile personale față de eșec.
- ... se bazează în primul rând pe ce face Dumnezeu pentru el.
- ... nu-și neglijează niciodată datoria și responsabilitățile.
- ... se consideră și se comportă ca un biruitor din tabăra lui Dumnezeu.
- ... își dezvoltă o rugăciune a dependenței de Dumnezeu și de harul Său.
- ... este întotdeauna îndatorat și recunoscător față de Dumnezeu.

Pentru meditație și rugăciune

„Domnul Dumnezeu lui Israel este țara noastră. Cel biruitor și ascultător va câștiga o biruință după alta. Lucrătorii Domnului trebuie să-și simtă nedestoinicia, să contemple pe Hristos și să cucească prin El, care este gândul oricărui gând și puterea oricărei puteri.” – Ellen G. White, *Manuscrise nepublicate* 100, 2.

ION BUCIUMAN, pastor pensionar

Vin biruitorii

(după „Vin colindătorii”, de Tudor Gheorghe)

Vin biruitorii, cum veneau odată-n drum spre cer

Să vestească lumii veste minunată, azi ca ieri

În cuvinte pline, fără șovăire, mesageri.

Nu-i degeaba sânge, nu-s degeaba lacrimi pentru cer.

Unde este fratele tău?

ADMINISTRAREA CREȘTINĂ A VIETII

Când binele altora devine binele tău

În anul 1939, germanii au invadat Polonia. Peste 400.000 de evrei au fost izolați în ghetoul din Varșovia. O asistentă socială în vârstă de doar 29 de ani, pe nume Irena Sendler, a înțeles imediat pericolul iminent. A obținut un permis de intrare, sub pretextul verificării condițiilor sanitare. Cu prețul propriei vieți a salvat de la moarte aproximativ 2.500 de copii. Aceștia erau transportați în saci sau cutii până la ambulanța care aștepta la intrarea în ghetou. Un câine special dresat acoperea plânsetele celor mici. Erau repartizați apoi în orfeline sau familii. Primeau identități false, dar numele lor reale erau bine păstrate în borcane, ascunse sub un copac. Irena a fost adesea arestată, condamnată la moarte, torturată. După eliberare, continua de fiecare dată să lucreze. A murit la vârsta de 98 de ani. A primit titlul „Drept între popoare”. Teoria ei de viață e simplă, sau cel puțin așa pare pentru ea: „Am fost învățată de tatăl meu că, atunci când cineva se înecă, nu întrebi dacă poate înota, doar sari și ajuți.”

Dezvoltare durabilă, conservarea resurselor naturale, protejarea mediului, strategii naționale și globale în această direcție – sunt planuri corecte, dezirabile contextului actual. Însă Dumnezeu ne confruntă cu o altă întrebare: Unde este fratele tău? Credem că isprăvnicia presupune numai domenii care privesc propria viață, tot ce e „al meu” sau măcar să existe o legătură directă cu proprietățile mele. Da, ni se cere o atenție deosebită la felul în care trăim, la felul în care ne gestionăm darurile primite. Și dacă e mai mult decât atât?

Unul dintre cele mai de succes personaje din Biblie, spiritual, dar și social, economic, este Iosif, fiul lui Iacov. A străbătut un drum anevoios, până să ajungă la bunăstare, însă a existat în caracterul lui o trăsătură care l-a diferențiat de cei din jur. Empatia. Nu a zăbovit în nenorocirea lui, ci a analizat fața celorlalți deținuți. Nu a fost nepăsător, ci preocupat de simțămintele colegilor. „Iosif s-a uitat la ei și i-a văzut triști” (Geneza 40:7). Și nu s-a oprit aici. A cerut detalii, a oferit răspunsuri. A observat că se înecă. Nu a întrebat dacă pot înota. A sărit și a ajutat. Dar el își luase de mult rolul de a fi ispravnicul altora. „Iată-mă, sunt gata!” i-a răspuns tatălui său. Și s-a dus să își caute frații.

Să analizăm ce spune știința în privința aceasta. Cu toții ne dorim „tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte”. Cine ar crede că altruismul, empatia sunt factori care contribuie în mod direct la creșterea longevității, dar și la îmbunătățirea calității vieții? Doctorul David Derose, specialist în sănătate publică, a scris o carte intitulată *Factorul Metusala*. Titlul acesta nu doar că promite mult, dar provoacă la cercetări. El spune că există o cheie care are puterea de a inversa boala și procesul de îmbătrânire, și anume, îmbunătățirea fluidității sângelui. Printre cei treizeci de factori pe care studiile le atestă ca fiind implicați, doi dintre aceștia mi-au atras atenția în mod spe-

cial. Primul dintre ei este „să faci cel puțin un act de bunătate nemeritată în fiecare zi”. Printre sutele de treburi zilnice care așteaptă rezolvare? Să îmi neglijez agenda proprie? Cât de sănătoasă poate fi o asemenea abordare?

Așa cum, având grijă de mediul înconjurător, noi înșine trăim mai bine, la fel se întâmplă și în cazul în care suntem preocupați de bunăstarea semenilor. În cartea *Arta uitată a gânditului*, dr. Neil Nedley enumeră câteva dintre beneficiile altruismului: „stare de bine sporită, sănătate fizică și mintală sporită, un nivel mai ridicat de fericire și împlinire în viață, capacitate sporită de a face față decesului soțului/soției, o viață mai lungă, mai multă implicare și o viață socială îmbunătățită, stimă de sine ridicată, mai multă încredere în sine și în viitor, nivel mai redus de stres, șanse sporite de a face alegeri sănătoase în ce privește stilul de viață”.

Al doilea factor, dintre cei treizeci, pe care vreau să îl aduc în atenție este umilința, definită atât de frumos ca „deschidere empatică față de ceilalți”, „arta de a uita de sine” sau măcar de a ne gândi mai puțin la noi înșine. Martin Luther King, Nelson Mandela, Mahatma Ghandi au uitat de sine, au ajuns măreți prin umilință. Și ce măreție! Una care străbate în timp, veșnică, una care nu poate fi combătută de nimeni și nimic.

**Cu toții ne dorim
„tinerețe fără bătrânețe și
viață fără de moarte”.**

**Altruismul, empatia
sunt factori care con-
tribuie în mod direct la
creșterea longevității și la
îmbunătățirea calității vieții.**

Printre toți acești eroi naționali merită menționat unul dintre cei mai umili, primind titlul de cel mai blând om. Moise a învățat isprăvnicia de la toți cei din familie: mama, care nu l-a abandonat, ci a căutat o soluție ca acesta să supraviețuiască, urmărind apoi fiecare pas în dezvoltarea și creșterea lui; Maria l-a supravegheat îndeaproape, asigurându-se că îi va fi bine până la final; Aaron l-a însoțit în confruntările atât de riscante cu faraonul; Sefora a acționat hotărât atunci când situația a impus, pentru ca viața soțului ei să fie păstrată. Până și socrul lui, Ietro, a fost preocupat de bunăstarea sa, oferindu-i sfaturi și soluții care să îl ajute să gestioneze mai eficient problemele poporului. A învățat și a fost el însuși apoi unul dintre cei mai buni ispravnici ai semenilor. Unul care uita de sine, de dureri, de neajunsuri, și se sacrifică pentru ca ceilalți să fie liberi, să scape de juguri, dintre cele mai diverse, să ajungă în țara unde curge lapte și miere. Nu i-a întrebat dacă știu să înoate. A sărit și a ajutat. Ce a obținut? Asemănarea cu Hristos. Viață deplină, fără de moarte.

Există și personaje feminine care, atunci când a fost necesar, au mijlocit în favoarea altora. Frumusețea fizică a fost doar un avantaj folosit ulterior pentru a-și demonstra tăria de caracter. Estera și-a trăit anii tinereții urmând indicațiile corecte „cu scumpătate”, în orice context s-a aflat, iar în situații de criză nu a stat la adăpost, ci a riscat totul salvând vieți.

Poate că planul lui Dumnezeu pentru oameni a fost ca aceștia să poată obține fericire sporind fericirea semenilor, fiind ispravnici unii altora. Preocupându-ne de binele celorlalți, primim capacitatea de a fi eficienți în toate acțiunile. Dumnezeu a creat lumea ca să funcționeze pe principiul „a lua pentru a da, a da pentru a trăi”. Exemplul suprem este Însuși Domnul Hristos: „Îmi dau viața, pentru ca iarăși s-o iau.” A văzut că ne îndreptam înspre moarte

**Domnul Hristos a văzut
că ne îndreptam înspre
moarte sigură. El nu a pus
întrebări, nu a căutat
nici scuze, nici explicații.
Nu a folosit intermediari.
A renunțat la propria viață,
pentru ca noi să trăim.**

sigură. Nu ne-a întrebat dacă putem înota. A sărit și a ajutat. Nu a pus întrebări, nu a căutat nici scuze, nici explicații. Nu a folosit intermediari. A renunțat la propria viață, pentru ca noi să trăim.

Unde este fratele tău? Poate își ascunde neîmplinirile sub un temperament aprins sau sub o față tristă. Poate e în camera alăturată, poate e printre vecini. Poate nu reușește să facă față provocării de a fi mama unui copil bolnav sau soția unui bărbat violent. Poate e un coleg marginalizat care are nevoie de intervenția unui prieten. Ajutorul și izbăvirea pot veni din altă parte, da, dar noi ne-am ratat misiunea. „Dacă ești un adevărat reprezentant al Domnului Hristos, atunci este posibil ca, prin tine, ei (cei din familie, localitate, vecinătate) să poată fi conduși să înțeleagă ceva din bunătatea Lui și să fie câștigați ca să-L iubească și să-L slujească” (*Calea către Hristos*, p. 115).

Și ce ne putem dori mai mult decât să auzim la final cuvintele: „Bine, ispravnic bun și credincios! Am fost flămând și Mi-ai dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ai dat de băut; am fost străin și M-ai primit; am fost gol și M-ai îmbrăcat; am fost bolnav și ai venit să mă vezi; am fost în temniță și ai venit pe la Mine” (Matei 25:35,36). Când vezi că cineva se îneacă, nu întreba dacă poate înota. Doar sari și ajută!

CIPRIAN ȘANDRU,
Departamentul Isprăvnicie, Uniunea Română

Festivitatea de absolvire la
**UNIVERSITATEA
ADVENTUS**
– promoția 2025

Universitatea Adventus din Cernica a organizat Festivitatea de absolvire a promoției 2025, duminică, 16 iunie. Această generație și-a ales ca motto mesajul textului biblic din Faptele apostolilor 1:8: „... Până la marginile pământului”.

La eveniment au participat profesori, studenții absolvenți și colegii lor, părinți, prieteni și mai mulți invitați. Dintre aceștia îi amintim pe prof. univ. dr. Ismael Castillo, rectorul Universității Montemorelos, pastorii Georgel Pîrlitu, secretar executiv, și Valentin Filimon, director al Departamentului de Educație în cadrul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. La această festivitate de absolvire au fost prezenți și tinerii care și-au finalizat studiile la Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca” din Cernica, precum și absolvenți din România ai programelor de master și doctorat la Universitatea Montemorelos din Mexic.

Programul festiv a început cu intrarea absolvenților, după care a urmat un mesaj de bun-venit adresat participanților din partea pastorului George Șchiopu, lect. univ. dr. la Universitatea Adventus, iar apoi toți participanții s-au unit într-un moment solemn de închinare publică prin rugăciunea

pastorului capelan Daniel Bursuc. După o piesă interpretată de corul Universității Adventus, pastorul Ismael Castillo, a prezentat un mesaj devoțional și motivațional pentru cei prezenți, dar s-a adresat în mod special absolvenților.

Evenimentul a continuat cu unul dintre cele mai așteptate momente, prezentarea absolvenților. Mai întâi au fost invitați în față absolvenții Școlii Postliceale Sanitare „Dr. Luca” din Cernica de către doamnele Corina Diaconu, directoare, și Madi Roman, profesoară de nursing. Au urmat studenții programului de studii Asistență socială, nominalizați de către îndrumătorul de an lect. univ. dr. Mihaela Sofrone, după care a fost rândul doamnei conf. univ. dr. Laura Maftei să citească pentru ultima dată catalogul studenților de la programul de studii Pedagogia învățământului primar și preșcolar. După un moment muzical interpretat de un trio feminin (Daria Ilie, Carmina Jalbă și Emina Spătărelu), prezentarea absolvenților a continuat cu studenții programului de studii Teologie adventistă pastorală, care au primit diplomele onorifice de la pastorul Adrian Petre, lect. univ. dr., cu absolvenții programului de master în teologie, prezentați de către pastorul Emanuel Sălăgean și cu absolvenții primei promoții de master în educație ai Universității Adventus, prezentați de conf. univ. dr. Eliza Spătărelu. În final au fost prezentați absolvenții programelor de master și doctorat în educație ai Universității Montemorelos. La finalul prezentării absolvenților de la fiecare program de studii, studenții cu cea mai mare medie au avut un mesaj de mulțumire: Andreea Pop – Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca” din Cernica, Cristina Mirea – Asistență Socială, Sara Chiparcă – Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar, Darius Șchiopu – Teologie adventistă pastorală, Paul Berger – Master în teologie și Paula Cristina Chibuț (Zariosu) și Marta Sasu.

„Recomand Universitatea Adventus pentru că educația de aici este fundamentată pe Scriptură, indiferent de domeniu.”

Acest moment emoționant a fost urmat de o piesă muzicală interpretată de corul Universității, după care studenții care și-au finalizat studiile au fost declarați absolvenți. Apoi, pastorul Georgel Pîrlitu a prezentat un mesaj de trimitere, după care pastorul Valentin Filimon s-a rugat pentru absolvenții promoției 2025. A urmat corul absolvenților care a interpretat imnul promoției 2025, după care au fost adresate mulțumiri pentru părinți, membri ai familiei și prieteni, sponsori, profesori și angajați ai Universității Adventus.

Programul festiv desfășurat în capela Universității s-a încheiat cu ieșirea absolvenților și timpul pentru fotografiile de grup și cu cei dragi care au fost alături de studenții absolvenți la acest moment important din viața lor. De asemenea, timpul acesta a fost folosit din plin pentru împărtășirea impresiilor despre eveniment. Reacțiile și mesajele împărtășite după această ocazie festivă confirmă că cei prezenți la acest eveniment, atât pentru studenți, cât și pentru participanți, au trăit o experiență deosebită, iar cei care au petrecut trei, patru, cinci sau chiar mai mulți ani în campusul adventist din Cernica au multe motive de satisfacție și recunoștință.

„Absolvenții noștri petrec cu noi 3, 4 sau chiar 5 ani, dacă vorbim și de master, ceea ce face ca, atunci când pleacă, să producă un sentiment combinat de împlinire și nostalgie. Regretul că pleacă este evident depășit de satisfacția și bucuria că și-au găsit drumul fiecare. În fond, aceasta este

menirea școlii: să-l pregătească pe student și să-l învețe să fie independent pentru ca, la un moment dat, să-și poată lua zborul în siguranță. Pe potențialii studenți care iau în calcul perspectiva de a studia la Adventus aș dori să-i încurajez cu două motive majore. Primul este mediul universitar de la Cernica – o combinație de educație creștină, competență, natură și relații sănătoase. Al doilea este vocația proprie care ar trebui descoperită în relație cu Dumnezeu și cu Cuvântul Său. La Adventus, ne străduim să oferim nu doar o specializare, o diplomă, ci să-i ajutăm pe studenți să-și descopere chemarea din partea lui Dumnezeu.” – prof. univ. dr. Laurențiu Moț, rectorul Universității Adventus

„Acești trei ani de studii au însemnat pentru mine o mulțime de amintiri trăite împreună cu familia pe care am găsit-o aici și foarte multe informații noi, pe care îmi doresc să le aplic în viața mea de acum înainte, pentru a-mi forma o identitate proprie și autentică. Cele mai frumoase momente au fost cele petrecute alături de profesori, cu care am putut aborda diverse subiecte într-un mod liber, subiecte care ne pot ajuta nu doar în viața de zi cu zi, ci mai ales în profesia pe care urmează să o avem. De aceea, le-aș recomanda tinerilor să vină aici, pentru că vor găsi un mediu sănătos și echilibrat, în care te poți simți ca într-o familie, în care ai natura aproape – pădurea fiind chiar lângă campus –, în care te simți ca între prieteni și poți purta discuții libere cu oricine, oricând, oricum, pentru că ești acceptat și iubit așa cum ești.” – Ines Enache, absolventă Asistență Socială

„Pot să spun că acești trei ani de studii au însemnat pentru mine transformare și o nouă viață, pentru că atunci când mă privesc cum eram când am venit aici și cum sunt acum, văd foarte multe schimbări în bine. De aceea, dacă ar fi să descriu acest moment minunat al absolvirii, mi-ar tre-

bui foarte multe cuvinte, dar cel mai simplu pot să spun doar că deși este un lucru așteptat, te ia prin surprindere. Dacă ar fi să recomand acest loc și altor tineri le-aș spune două lucruri. În primul rând, aici vei dacă vrei să stai aproape de Dumnezeu. Iar, în al doilea rând, aș spune că, dacă cineva își dorește să fie un om al lui Dumnezeu, să vină aici.” – David Osman, absolvent Pedagogia învățământului primar și preșcolar

„Acești patru ani de studii pentru mine au fost, pe de-o parte, plini de emoție, entuziasm și momente frumoase datorită colegilor și prietenilor mei dragi, iar pe de altă parte, au fost și ani grei, pentru că a trebuit să învăț mult. Totuși, mi-a plăcut să învăț și acum realizez cât de mult și de frumos am crescut în tot acest timp de studii. Gândindu-mă la cei care ar putea veni în locul nostru, al absolvenților, consider că pot opta pentru Universitatea Adventus din cel puțin două motive, unul spiritual și altul relațional. În primul rând, dacă le place să slujească, iar în al doilea rând

dacă vor să se bucure, să-și facă noi cunoștințe și prieteni.” – Beniamin Morariu, absolvent Teologie adventistă pastorală

Festivitatea de absolvire este ultimul eveniment public care încheie anul academic, deși activitatea și provocările continuă, atât pentru studenți și profesori, cât și pentru angajații din campus. Cei care doresc să aleagă unul sau mai multe dintre programele de studii de licență sau de master de la Universitatea Adventus sunt așteptați să se înscrie la sesiunea de admitere din toamnă, programată în perioada 1–5 septembrie, sau sunt invitați să viziteze site-ul www.uadventus.ro sau să telefoneze la numerele 021 369 53 50 și 0744 68 51 23. De asemenea, mai multe informații despre sesiunea de admitere la Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca” din Cernica se pot afla la numărul de telefon 0744 157 723. 📌

Pastor EMANUEL SĂLĂGEAN, director de Comunicare și Relații Publice, Universitatea Adventus

Sănătate

MAI TARE DECÂT UN VITEAZ:

omul care se stăpânește (3)

„Pofta, chimia creierului și adevărata libertate”

După ce am analizat lupta spirituală interioară și importanța autocontrolului, privim acum spre dimensiunea invizibilă a acestui conflict – cea fiziologică. Cum ne influențează hormonii foamea, pofta și voința? Și cum putem transforma neurochimia în aliat pe drumul spre libertate?

Din punct de vedere fiziologic, pofta este influențată de doi hormoni-cheie: grelina – stimulează foamea, și leptina – semnalează sațietatea. Într-o lume agitată și suprastimulată, acest mecanism se dereglează. Mâncarea procesată, stresul și lipsa de somn blochează leptina, iar creierul devine tot mai puțin capabil să spună „ajunge”. Rezultatul? Nevoia devine dorință, dorința devine dependență, iar pofta își pierde sensibilitatea. Foamea este o nevoie biologică reală. Apare când nivelul de energie scade, glicemia scade, stomacul este gol, întreg corpul transmite semnale că are nevoie de hrană. Pofta, în schimb, este o dorință de a mânca un anumit aliment, chiar dacă nu ne este foame. Este adesea legată de emoții, obiceiuri sau stimuli externi (miros, imagine, amintire). Pofta este strâns legată de sistemul de recompensă din creier – în special de dopamină, un neurotransmițător care ne face să simțim plăcere. Când vedem, mirosim sau gustăm ceva apetisant (de ex., ciocolată, pâine caldă, prăjitură), creierul nostru eliberează dopamină. Rezultatul: ne simțim bine și vrem mai mult.

Hormonii principali care reglează apetitul

Leptina – hormonul sațietății. Este secretată de celulele grase (adipocite). Când avem suficientă energie, leptina îi spune creierului: „E destul, oprește-te din mâncat!”

Problema este că, în obezitate, deși leptina este crescută, creierul devine rezistent la semnalul ei – adică nu mai inhibă pofta.

Grelina – hormonul foamei. Se secretă în stomac. Când stomacul e gol, crește nivelul de grelină și simțim foame; după masă, nivelul scade.

Insulina – reglează glicemia, dar are și efecte asupra sațietății. Dacă mâncăm zahăr în exces, insulina crește rapid, apoi scade brusc glicemia. Rezultatul? Ne simțim din nou flămânzi. Aceasta explică de ce alimentele rafinate (pâine albă, dulciuri) cresc pofta de mâncare și determină alimentație compulsivă.

Într-o lume cu acces constant la mâncare gustoasă, stres și anxietate zilnică, mirosuri și reclame alimentare omniprezente, mecanismele naturale ale foamei și sațietății sunt puse sub presiune. Care sunt consecințele? Mâncatul devine reflex emoțional, nu răspuns la o nevoie reală. Pofta este alimentată de stres, anxietate sau oboseală. Hormonii (leptina, insulina, grelina) nu mai funcționează corepunzător – apare ceea ce numim „foamete cronică falsă”.

Creierul poate funcționa pe două căi: prin sistemul limbic – caută plăcerea imediată → alimentație impulsivă și prin cortexul prefrontal – analizează, întârzie răspunsul → decizie conștientă și asumată. Autocontrolul presupune activarea

Adevărata libertate nu este absența restricțiilor, ci absența robiei, a dependenței, a constrângerii. Într-o lume care ne învață să ne satisfacem toate dorințele, chemarea lui Hristos este radical diferită: să fim liberi, nu prin exces, ci prin înfrânare; nu prin instinct, ci prin alegere. Iar această alegere devine cu putință când ne lăsăm conduși de Duhul. „Pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții nu este de la Tatăl, ci din lume” (1 Ioan 2:16).

conștientă a voinței, adică a cortexului prefrontal. Aceasta înseamnă că putem învăța să ne oprim, să alegem, să ne disciplinăm. E o abilitate care se exersează și care este esențială în spiritualitatea creștină.

Biblia tratează această realitate cu seriozitate. Apostolul Ioan avertizează: „Pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții nu este de la Tatăl, ci din lume” (1 Ioan 2:16).

Într-un timp în care toate sunt mereu la îndemână, iar dorințele noastre sunt încurajate să fie satisfăcute imediat, ideea de a te opri, de a spune „nu” și de a trăi cumpătat poate părea stranie. Și totuși, tocmai această alegere conștientă – de a-ți regăsi echilibrul și stăpânirea de sine – devine o formă profundă de libertate spirituală. **Maratonul Sănătății – 42 de zile fără zahăr** nu a

fost doar un exercițiu fizic, ci o modalitate de exersare a autocontrolului, o chemare la un mod de viață mai echilibrat, mai simplu și mai aproape de voia lui Dumnezeu. Nu a transmis ideea conform căreia consumul de zahăr este păcat, dar a recunoscut că excesul, obișnuința și consumul compulsiv ne slăbesc – nu doar trupul, ci și voința. A fost o perioadă în care am învățat cum funcționează organismul uman, în care am înțeles ce este pofta, când mâncăm din oboseală sau tristețe și cum putem înlocui reflexul cu răbdarea.

Biblia este plină de sfaturi privind cum-pătarea: „Pune-ți un cuțit în gât dacă ești prea lacom” (Proverbele 23:2). „Nu pofti mâncărurile lui alese, căci sunt o hrană înșelătoare” (Proverbele 23:3). „Dulce este somnul lucrătorului..., dar pe cel bogat nu-l lasă îmbuibarea să doarmă” (Eclesiastul 5:12).

În spatele acestor versete nu stă o morală aspră, ci o chemare la echilibru, la sănătate fizică și spirituală – o chemare la viață. Adevărata libertate nu este absența restricțiilor, ci absența robiei, a dependenței, a constrângerii. Într-o lume care ne învață să ne satisfacem toate dorințele, chemarea lui Hristos este radical diferită: să fim liberi, nu prin exces, ci prin înfrânare; nu prin instinct, ci prin alegere. Iar această alegere devine cu putință când ne lăsăm conduși de Duhul.

Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor, un mesaj transmis de Însuși Domnul Isus în Evanghelia după Ioan, capitolul 8, versetele 34-36: „Adevărat, adevărat vă spun”, le-a răspuns Isus, „că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului. Și robul nu rămâne pururi în casă; fiul însă rămâne pururi. Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi!” AMIN! 🍀

DR. ANA-MARIA ZANFIR,
director al Departamentului Sănătate
al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

ADRA ROMÂNIA INAUGUREAZĂ

*a 397-a casă socială construită
pentru familia Rusu prin proiectul
„ÎN SFÂRȘIT, ACASĂ!”*

„Vrem să transmitem cele mai profunde mulțumiri organizației ADRA pentru că ne-ați oferit o casă. Este un dar neprețuit care ne schimbă viețile în bine.” –
Călin Rusu, beneficiar ADRA, „În sfârșit, acasă!”

**Proiectul a strâns laolaltă
mulți oameni cu suflet și
o echipă frumoasă de
voluntari, care au sacrificat
din timpul lor pentru ca visul
familiei Rusu să fie împlinit.**

Miercuri, 25 iunie 2025, Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor – ADRA România – a inaugurat în orașul Sântana, județul Arad, a 397-a casă socială construită în cadrul proiectului ADRA „În sfârșit, acasă!” dedicată familiei Călin și Cristina Rusu și cei 5 copii ai lor, David, Anda, Denisa, Elena și Sofia.

„ADRA a făcut lucruri frumoase și este bine să știm că putem să ne bazăm unii pe alții.” – Daniel Tomuța, primar orașul Sântana, județul Arad

Proiectul noii locuințe, a 397-a casă socială, realizată în cadrul proiectului ADRA „În sfârșit, acasă!”, pentru familia Rusu, s-a desfășurat pe o perioadă de șase ani și nouă

luni, demarând pe data de 16 septembrie 2018 și finalizându-se pe data de 25 iunie 2025. Amenajările interioare, exterioare și dotările pentru locuința socială compusă din șapte camere (trei dormitoare, un living cu bucătărie open space, un hol, o baie și o cameră tehnică), cu o suprafață totală de 220 mp, au fost posibile prin implicarea sponsorilor și donatorilor din țară și din străinătate. Proiectul a strâns laolaltă mulți oameni cu suflet și o echipă frumoasă de voluntari, care au sacrificat din timpul lor pentru ca visul familiei Rusu să fie împlinit.

Prezent la eveniment, Robert Georgescu, director executiv ADRA România, a declarat: „Ne bucurăm să fim parte din acest moment deosebit, marcând inaugurarea celei de-a 397-a case sociale construite, de această dată pentru familia Rusu. Mulțumim din suflet voluntarilor, autorităților locale, partenerilor și sponsorilor care și-au unit eforturile pentru a oferi acestei familii un nou început. Astăzi, familia Rusu poate rosti cu emoție cuvintele: „În sfârșit, acasă!”, după o așteptare îndelungată. Felicitări tuturor celor implicați în această realizare remarcabilă! Ceea ce ne motivează să facem ceea ce facem pe acest pământ este dragostea. Un gând special de recunoștință se îndreaptă către familia Rusu, pentru răbdarea și încrederea de care a dat dovadă până la finalizarea casei care le va fi, de acum înainte, *acasă*.”

„Aș vrea să le mulțumesc tuturor celor prezenți la acest eveniment din comunitatea Sântana. Sunt onorat și bucuros să particip alături de voi la acest eveniment. Iată, astăzi, familia Rusu beneficiază de o locuință, un loc al lor. ADRA a făcut lucruri frumoase și este bine să știm că putem să ne bazăm unii pe alții. Mulțumesc, în primul rând, ADRA România că a reușit să ajungă și în zona noastră și că a dus la bun sfârșit acest proiect. Nu în ultimul rând, le mulțumesc tuturor celor care au pus umăr

la umăr și mână la mână ca acest obiectiv să se finalizeze și ca familia Rusu să poată locui într-o casă. Vă mulțumesc din nou și vă doresc mult succes în continuare”, a declarat Daniel Tomuța, primar al orașului Sântana, județul Arad.

„Sunt foarte bucuros să fiu în locul acesta într-o zi de sărbătoare, în care, pentru o familie frumoasă și numeroasă și binecuvântată de Dumnezeu, putem spune că se împlinește un vis. Într-adevăr, vorbim de un vis care a început acum mai mulți ani, însă Dumnezeu a fost bun, s-au găsit resursele și astăzi ne aflăm aici și se vede că sunteți plini de bucurie. Ceea ce vedem noi astăzi, aici, este o împlinire pe care Isus Hristos ne-a lăsat-o atunci când era pe pământ. Suntem convinși că orice gest de altruism, de bunătate, orice efort aduce bucurie nu doar oamenilor, ci și misiunii. Mulțumesc autorităților locale, domnului primar, ADRA România. Mulțumim tare mult pentru tot!” a declarat Claudiu Gâșman, președintele Conferinței Banat a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și membru al boardului ADRA România.

„Stimați invitați și cei prezenți, vă spun că, fără contribuția fiecăruia și fără finanțare, nu am fi reușit lucrul acesta frumos pentru familia Rusu. Însă, dincolo de finanțe și de gândurile bune transmise din partea tuturor celor implicați, a fost nevoie și de voluntari ca această casă să fie construită, și am un respect și o recunoștință deosebită pentru munca depusă de ei. Dumnezeu ne-a dat ce putem avea și să oferim și altora, și Îi aducem slavă

și mulțumire”, a declarat Robert Demeter, trezorerier Conferința Banat, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

„Este o mare bucurie și pentru mine, pentru că astăzi visul acesta este realizat. În 2018, pe 16 septembrie, a fost momentul în care s-a turnat fundația, iar apoi am tot făcut, an de an, câte ceva ca această casă să fie ridicată. Familia Rusu este formată din oameni harnici, sânguincioși, cuminți, iar asta ne-a făcut să mergem mai departe cu construcția. Apoi, următorul pas a fost să vorbim cu autoritățile locale pentru a găsi un loc. Atunci era printre primele case care se construiau în acest loc. Sponsorii și cei care au cheltuit din economiile lor pentru proiectul ADRA «În sfârșit, acasă!», ori de câte ori s-a apelat la ei, au fost binevoitori să mai scoată din buzunar câte un bănuț pentru a ajunge la acest moment. Astăzi, familia Rusu poate rosti: *În sfârșit acasă!*”,

a declarat Daniel Bota, responsabil și coordonator proiecte ADRA Banat și Crișana.

„Vă salut cu respect pe toți. Sunt bucuros pentru familia Rusu. Mă bucur să fim la sentimentul Psalmului 1. Vreau să păstrăm o relație bună cu familia; este un sentiment frumos să-i ajuți pe cei nevoiași. Tot ce am început, am dus la bun sfârșit. Dumnezeu să fie lăudat!” a declarat Cristian Toma, pastor al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Sântana.

„Suntem copleșiți de un val de emoții amestecate, eu și familia mea. Pe de o parte, simțim o recunoștință imensă pentru tot sprijinul pe care l-am primit. Munca depusă a fost enormă, dar rezultatele sunt pe măsură și ne umplu inimile de bucurie. Desigur, nu putem nega că pe parcurs au existat și momente de stres și oboseală. A fost un drum lung și dificil, plin de provocări. Însă fiecare efort a meritat pe deplin. Vrem să transmitem cele mai profunde mulțumiri organizației ADRA pentru că ne-ați oferit o casă. Acest gest nu este doar un acoperiș deasupra capului, ci este speranță, stabilitate și un nou început pentru noi. Este un dar neprețuit care ne schimbă viețile în bine. De asemenea, le mulțumim din suflet tuturor celor implicați pentru

tot ceea ce ați realizat până acum. Fiecare contribuție, mare sau mică, a contat enorm și a făcut posibil acest vis. Vă suntem profund recunoscători!” a declarat Călin Rusu, beneficiar ADRA „În sfârșit, acasă!”.

Începând cu anul 1990, Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor – ADRA România – se implică în special în proiecte de dezvoltare de care beneficiază întreaga populație. Conducându-se în proiectele asumate după mottoul „Dreptate. Compasiune. Dragoste”, ADRA România aduce bucurie și speranță în viețile beneficiarilor prin promovarea unui viitor mai bun, a valorilor și a demnității umane. Furnizor de servicii sociale acreditat, ADRA România face parte din rețeaua ADRA Internațional, organizația umanitară globală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, una dintre cele mai răspândite organizații neguvernamentale din lume, fiind activă în 118 țări și având la bază filozofia care îmbină compasiunea cu spiritul practic, adresându-se oamenilor în nevoie, fără să facă deosebiri de ordin rasial, etnic, politic sau religios, cu scopul de a *sluji umanității, astfel încât toți să conviețuiască așa cum Dumnezeu a plănuit.*

ADRA ROMÂNIA

CUVÂNTUL CARE FORMEAZĂ GENERAȚII

„Bible Experience pentru Exploratori”

„Cuvântul Domnului rămâne în veac” (1 Petru 1:25).
Însă, pentru ca acest Cuvânt să rămână viu în inimile tinerilor, este nevoie de experiențe care să îi apropie de Scriptură într-un mod activ și pasionant. De trei ani, în cadrul programului de Exploratori din România se desfășoară o activitate care combină studiul aprofundat al Bibliei cu spiritul de echipă și creșterea spirituală.

Ce este „Bible Experience pentru Exploratori”?

Bible Experience este o activitate internațională destinată copiilor și tinerilor înveștiți ca exploratori sau în programul TLT (Teen Leadership Training) în care cunoștințele biblice sunt testate prin întrebări detaliate, verset cu verset. Deși poate fi confundat cu un concurs, Bible Experience nu este un concurs, ci o „experiență spirituală” care îi provoacă pe copii și pe tineri să cunoască Biblia, să aplice principiile ei și să Îl descopere personal pe Dumnezeu. Nu este un concurs și, pentru că toate echipele pot ajunge pe locul I, până la momentul activității din sală, echipele pot colabora între ele în vederea pregătirii. În timpul activității, exploratorii lucrează în echipe și, mai mult, antrenorii echipelor chiar sunt încurajați să se ajute între ei cu materialele pregătitoare pentru pregătirea echipelor. Mai mult decât punctajul contează calitatea studiului.

În 2025, tema de studiu a fost „Epistola către romani și 1 Corinteni”. Echipele, alcătuite din 3-6 membri, plus 1 rezervă, au parcurs patru etape: zonală, Conferință, Uniune și Divizie.

Rezultatele anului 2024–2025

În fiecare an din cei trei în care Bible Experience a avut loc și în România, interesul a continuat să crească. La etapa zonală, din 17–18 ianuarie 2025, au participat 132 de echipe, însumând 811 exploratori și 132 de antrenori. Etapa pe Conferință (17–18 februarie 2025) a adus la un loc cluburi din cele șase Conferințe, în limbile română și maghiară, iar 39 de echipe au promovat în etapa următoare. Pentru că Bible Experience este un program în care exploratorii învață Biblia în limba maternă, începând de la etapa pe Conferință, acolo unde sunt echipe care învață Biblia și în altă limbă decât în limba română, întrebările sunt traduse în toate limbile participante, primele două ca mărime fiind citite de la pupitru.

La etapa pe Uniune, desfășurată la Stupini (16 martie 2025), 23 de echipe au obținut locul I și s-au calificat la finala Diviziei TED. România a fost reprezentată cu onoare la Budapesta, pe 12 aprilie 2025: 18 echipe au obținut locul I, iar 5 echipe – locul II.

Aceste rezultate reflectă nu doar orele nesfârșite de studiu, ci și pasiunea unei generații care învață să își fundamenteze credința pe Cuvântul lui Dumnezeu.

De ce este valoroasă această activitate?

„Participarea la Bible Experience este mult mai mult decât o simplă activitate – este o aventură spirituală și de echipă care aduce beneficii pe mai multe planuri. Exploratorii studiază împreună cărți din Biblie verset cu verset, își dezvoltă o relație mai apropiată cu Dumnezeu, învață să aplice principiile biblice și leagă prietenii care pot dura o viață. Bible Experience este o ocazie minunată pentru tineri să crească spiritual, emoțional și ca echipă.” – *Laura Szasz, director Exploratori, Conferința Transilvania de Nord*

„Nu doar pe exploratori îi scoate din zona lor de confort, ci și pe noi, liderii. Dacă nu ținem pasul cu ei, în scurt timp, exploratorii cunosc fiecare pasaj biblic mai bine decât noi, așa că suntem încurajați să continuăm să învățăm alături de ei.” – *Botond Ferenz-Zorgel, director Exploratori, Conferința Transilvania de Sud*

„Prin Bible Experience, exploratorii au ocazia să se întâlnească personal cu Autorul Scripturii. Este o activitate care îi încurajează nu doar să memoreze, ci să Îl cunoască mai îndeaproape pe Dumnezeu, într-un cadru creat special pentru a-i motiva și atrage. Este un exercițiu care îmbină studiul Bibliei cu rugăciunea și cu dorința sinceră de a asculta glasul divin.” – *Mihai Petcu, director Exploratori, Conferința Transilvania de Sud*

„Grupa care participă la Bible Experience devine mai unită și învață colaborarea,

disciplina, perseverența și responsabilitatea. Fiecare membru are un rol important, iar încrederea în sine crește odată cu fiecare etapă.” – *Ciprian Tăutan, director Exploratori, Conferința Banat*

„Consider că activitatea Bible Experience este specială pentru că reușește să îi conecteze pe copii de la ecrane și să îi apropie de Biblie. Îi vezi cum discută între ei despre ce au descoperit, cum pun întrebări și devin tot mai curioși. Așa se naște o dragoste autentică pentru Cuvântul lui Dumnezeu.” – *Olivian Huean, director Exploratori, Conferința Moldova*

„Bible Experience unește mai mulți exploratori și îi ajută să aibă relații stabile pe termen lung. Ceea ce învață acum le va folosi toată viața. Această activitate îi apropie pe tineri de Cuvântul lui Dumnezeu, formând în ei caracterul și valorile creștine. În același timp, le dezvoltă memoria, concentrarea și gândirea critică, încurajând învățarea în echipă și asumarea responsabilității. Bible Experience oferă o alternativă pozitivă într-o lume digitalizată și fragmentată, aducând unitate și legături între biserici

și conferințe. Prin tot ceea ce presupune, îi încurajează pe participanți să fie perseverenți și să tindă spre excelență pentru gloria lui Dumnezeu.” – *Augustin Angheluță, director Exploratori, Conferința Oltenia*

„Bible Experience este un program care modelează nu doar mintea, ci și caracterul tinerilor. Prin lunile de pregătire, exploratorii își dezvoltă perseverența, învață să își gestioneze emoțiile și să depășească provocările împreună. Dincolo de întrebările și răspunsurile corecte, cel mai mare câștig este că acești copii ajung să își formeze obiceiul zilnic de a studia Biblia, iar acest lucru le va influența viața spirituală pe termen lung.” – *Ovidiu Pascu, director Exploratori, Conferința Muntenia*

Privind spre 2026

În 2026, Bible Experience își va continua misiunea cu o nouă provocare spirituală: studiul cărții Isaia, capitolele 1–33. Exploratorii vor fi invitați să descopere mesajele profunde ale acestui profet, care vorbesc despre neprihănire, credință și speranța în Mesia.

Scopul pentru 2026 este dublu: creșterea calității pregătirii echipelor și implicarea mai multor cluburi din țară, astfel încât cât mai mulți exploratori să experimenteze frumusețea Cuvântului trăit. Se are în vedere și o mai bună colaborare între Conferințe, pentru a încuraja schimburile de experiență și mentoratul între cluburi.

„Viitorul bisericii noastre depinde de modul în care tinerii cunosc și iubesc Biblia”, spun liderii și instructorii de Exploratori. Pentru 2026, dorința este ca fiecare participant să aprofundeze nu doar cunoștințele, ci și relația personală cu Dumnezeu, iar acest lucru să devină vizibil în viața lor de zi cu zi.

Ce trebuie să faci pentru a te înscrie? În primul rând, în septembrie, la începutul anului de exploratori, pentru a avea votul comitetului bisericii locale, conducătorul clubului de exploratori trebuie să prezinte comitetului intenția de participare. Atunci se vor desemna antrenorii echipelor. După vot, poate începe procesul de selecție a echipelor, pentru a putea înscrie grupa până pe

5 octombrie 2025. Echipete sunt formate din copii din același club de exploratori.

O pregătire pentru viață

Bible Experience nu este doar un exercițiu de memorie, ci o investiție în caracter. Tinerii învață să fie disciplinați, să coopereze și să își asume responsabilitatea personală pentru echipă. În același timp, Biblia devine pentru ei nu doar o carte de citit, ci o hartă pentru viață, plină de lecții și principii aplicabile zilnic.

Conform 2 Timotei 3:13, cunoașterea Scripturilor ne face înțelepți pentru mântuire. Aceasta este esența Bible Experience: să îi învețe pe tineri că fiecare verset învățat este o sămânță care rodește în timp.

În spatele fiecărei echipe se află instructori, părinți și pastori care investesc timp și rugăciune. Iar, la final, bucuria nu constă doar în diplome și insigne, ci în convingerea că au crescut mai aproape de Dumnezeu. ▀

BENJAMIN STAN,
director Exploratori, Uniunea Română

O LECȚIE DINTR-O OGLINDĂ

Întinde o oglindă. Ce poți vedea în ea? Scrie răspunsul tău mai jos.

Scrie pe linia de mai jos un scop al oglinzii.

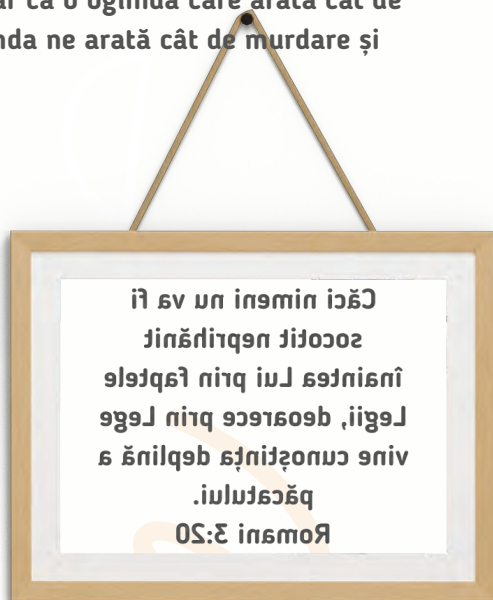
O oglindă te poate ajuta în multe feluri, inclusiv arătându-ți cât de murdară îți este fața. Pe linia oferită, scrie un lucru pe care o oglindă nu îl poate face.

Lista lucrurilor pe care o oglindă nu le poate face este nesfârșită. O oglindă nu îți poate curăța fața murdară. Nu îți poate cârpi hainele rupte. O oglindă nu îți poate pieptăna părul. O oglindă este asemănătoare cu un termometru: un termometru îți arată că ai febră, dar nu îți poate lua febra.

Există ceva în Biblie care poate fi reprezentat printr-o oglindă. Poți ghici ce este? Dacă ai ghicit Cele Zece Porunci, ai dreptate. Deși Cele Zece Porunci sunt importante, ele nu ne pot mântui. Ele sunt doar ca o oglindă care arată cât de murdare sunt „fețele” noastre spirituale. Oglinda ne arată cât de murdare și zdrențuite sunt inimile noastre spirituale.

JOCUL OGLINZII INVERSALE

Există un verset în Biblie care spune exact ceea ce am discutat. Ca să citești versetul, vei avea nevoie de o oglindă. Ține o oglindă în partea dreaptă a versetului de mai jos și citește în oglindă ce a fost scris.

Biserica Adventistă
de Ziua a Șaptea

A X-a
**CONFERINȚĂ
MEDICALĂ
A ASOCIAȚIEI
SĂNĂTATE ȘI
EDUCAȚIE**

9-11 octombrie 2025
Hotel Aro Palace, Brașov

cmase.ro

